

புதிய-ஐனநாயக மாக்சிச-லெனினிசக் கட்சியின் தத்துவார்த்த ஏடு

செம்பதாகை

இதழ் 10
ஜூலை 2011

ஐக்கிய இலங்கைக்குள்
சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில்
சுயாட்சி வென்றெடுக்கப்படவேண்டும்

விடுதலைப் போராட்டங்களும் சர்வதேசமும்
அஸ்வத்தாமா

தோட்டத் தொழிலாளர் வேதனம் ARC ஜோன்

நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியம்:
பல்லினத் தேசியம்
இமயவரம்பன்

கவிதைகள்: அழ. பகீரதன், டொன் மற்றும்ரா

ஏப்போ வருவாரோ?

தமிழருடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குத் அவர்களுடைய ஒற்றுமையையும் சொந்த ஆற்றலையும் நம்பியிருக்குமாறு அவர்களுடைய தேசியவாதத் தலைமைகள் தமிழரை என்றுமே ஊக்குவிக்கவில்லை. இது பொன்னம்பலம் ராமநாதன் காலந் தொட்டு வே. பிரபாகரன் காலம் வரை நாம் கண்ட உண்மை.

அதற்குக் காரணங்கள் உள்ளன. ஏனெனில் மக்கள் தமக்காகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டால், கேட்கக்கூடாத கேள்விகளைக் கேட்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். அதன் பிறகு மக்களுடைய பிரச்சனைகள் எவை என வரையறுக்கும் அதிகாரம் மேட்டுக்குடி அரசியல் தலைமைகட்கு இருக்காது. அதுவுமல்லாமல் மேட்டுக்குடி மேலாதிக்கத்தின் ஒவ்வொரு அம்சமும் கேள்விக்கும் எதிர்ப்புக்கும் உட்படத் தொடங்கிவிடும். பிறகு யார் எங்கே இருப்பது என்பதற்குக் கட்டுப்பாடே இல்லாமல், அரசியலின் முகமே மாறிவிடலாம்.

தமிழர் அரசியல் கடந்த நூற்றாண்டிற் கணிசமாக சனநாயகப் பட்டுள்ளது என்பது உண்மை. ஆனாலும் அந்தச் சனநாயகத்தின் செயற்பாட்டுத் தளம் தேர்தல் அரசியலுக்கு மட்டுப்பட்டே இருந்து வந்தது. 1961ம் ஆண்டின் சத்தியாக்கிரகம் முதலாகப் பொங்கி அடங்கி அழிவில் முடிந்த ஆயதப் போராட்டம் வரை, எந்த ஒரு தமிழ்த் தேசியத் தலைமையும் மக்களை ஒரு போராட்டச் சக்தியாகக் கற்பனை செய்ததில்லை. இப்போது சலுகைகளுக்காகக் கையேந்தும் பிச்சைக்காரர்களாக மக்களைக் கருதுகிற ஒரு போக்கு வலுப்பட்டுள்ளது.

இதன் ஒரு பகுதியாகவே இப்போதைய தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமைகள் தேசிய இனப் பிரச்சனையிற் கடைப்பிடிக்கும் அணுகுமுறையை நோக்க வேண்டியுள்ளது. இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சனையை இன்னமும் சிங்களவர்-தமிழர் பிரச்சனையாகவே நோக்குகிற போக்கு இன்னமும் தொடர்கிறது. அமெரிக்காவையும் மேற்குலகையும் ராஜபக்சவுக்கு (அதாவது சிங்களவர்கட்கு) எதிராகப் பயன்படுத்தலாம் என்ற கனவு ஒரு புறமும் இந்தியக் குறுக்கீட்டைப் பற்றிய மூட நம்பிக்கைகள் இன்னொரு புறமும் அவர்களது இறுதிப் பற்றுக்கோடுகளாக உள்ளன.

அதன் பயனாக, இப்போது மேற்குலகம் நேரடியாகவும் ஐ.நா. மூலம் மறைமுகமாகவும் கொடுக்கிற நெருக்குவாரங்களை எல்லாம்

தமிழ் மக்களின் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் நோக்கிலானவை என்று கருதுகிற ஒரு போக்கு வளர்கிறது. ராஜபக்சவைப் போர்க்குற்றங்கட்காக அமெரிக்கா தண்டிக்கும் என்ற நம்பிக்கை புலம்பெயர்ந்த தமிழ்த் தேசியவாதிகளிடையே வலுவாக உள்ளது. அதுவே அவர்கட்குப் போதுமானதாகவும் இருக்கலாம். தமிழகத்தில் உள்ள தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களிடையே அது ஏறத்தாழ ஒரு வெறியாகவே புலப்படுகிறது.

சர்வதேசக் குற்ற நீதிமன்றம் சூடானின் அல் பஷீர் முதலாக லிபியாவின் கடா.பி வரை அமெரிக்காவின் ஆணைக்குட்படாத 'மனித உரிமை மீற்ற குற்றவாளிகளைப்' பிடிக்க விடுத்துள்ள பிடியாணைகள், இலங்கையின் விடயத்திலும் அவ்வாறு நடக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பைத் தூண்டியுள்ளன. அவ்வாறு நடக்கலாம்; நடக்காமலும் போகலாம். ஆனால், அதற்கும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளின் தீர்வுக்கும் ஒரு உறவுமில்லை என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்வது நல்லது.

போர்க் குற்றங்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் விசாரிக்கப் படுவது முக்கியமானது. போரின் கொடிய உண்மைகளை முழு நாளும் அறிவது முக்கியமானது. ஆனால் அந்த விசாரணைகளை யார், ஏன் வலியுறுத்துகிறார்கள் என்பதைப் பற்றிய தெளிவு தேவை. அதை விடவும், அக் கொடுமைகள் நிகழ முழு உடந்தையாக இருந்த நாடு எது எனவும் அனைத்தும் நடக்கையில் பார்த்திருந்து விட்டு இப்போது மனித உரிமை மீறல்கள், போர்க்குற்றங்கள் என்று பாசாங்கு செய்கிற நாடுகள் எவை எனவும் நினைவூட்டத் தமிழ்த் தலைமைகள் விரும்ப மாட்டா. அதே விதமான கணவுகளை வளர்க்கிற தமிழ் ஊடக வணிகர்களும் விரும்ப மாட்டார்கள்.

இச் சூழலில், தமிழ் மக்களையும் முழு நாட்டையும் எதிர் நோக்குகிற உடனடி, நீண்ட கால அபாயங்கள் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வி எவ் வடிவத்தில் வந்திருந்தாலும் அது தேசிய இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்று நமது கட்சி நம்பவில்லை. போரின் முடிவு, தேசிய இனப் பிரச்சனையை மோசமாக்கியுள்ளதே ஒழியத் தீர்வை நோக்கிய பயனுள்ள முன்னெடுப்புக்கு வழி கோலவில்லை. அரசாங்கமும் தமிழர் தேசியக் கூட்டமைப்பும் பேசுவதை வரவேற்கும் அதே வேளை, பேச்சுக்களின் பின்புலமும் அவை நடைபெறும் விதமும் மகிழ்ச்சி தரவில்லை எனவுங் கூறவேண்டும். இந்திய வற்புறுத்தலை நம்பி ஒரு தரப்பும் அதைத் தட்டிக்கழிக்கும் நோக்கில் மறு தரப்பும் நடத்துகிற பேச்சுக்கள் பயன் தரா என்பது ஊகிக்க எளியது.

அமெரிக்காவிடமிருந்து தன்னைக் காக்கச் சீனாவையும் ரஷ்யாவையும் நாடுகிற நிலைக்கு இலங்கை அரசாங்கம் உள்ளாகி இருக்கும்ளவுக்குச் சீனாவுடனான அதன் நட்பை விரும்பாமல் அமெரிக்கா அதனை நெருக்குகிறதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு.

உடனடியாக, இலங்கையைத் தம் மேலாதிக்கத்துக்குட் கொண்டு வரத் துடிக்கும் நாடுகள் இந்தியாவும் அமெரிக்காவுமே. சீனாவும் யப்பானும் தமது வணிக ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்த முனைப்பாக உள்ளன. முடிவில் இலங்கை எந்த அந்நியப் பொருளாதார, அரசியல் வல்லரசின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டாலும், அந்த வல்லரசு வேண்டுவது தனது முதலீட்டுக்குப் பாதுகாப்பும் லாபத்துக்கு உத்தரவாதமுமே. அதை எந்தச் சர்வாதிகார ஆட்சி வழங்கினாலும் அதையிட்டு அந்த வல்லரசு கவலைப்படாது. உண்மையில், வலிய ஒரு சர்வாதிகாரம் அதற்கு வசதியானதுங் கூட.

இலங்கையில் இப்போது சனநாயகமும் கருத்துச் சுதந்திரமும் பெரும் மிரட்டலுக்கு உட்பட்டுள்ளன. போரின் பின்பு நிலைமைகள் மோசமாகியுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை. மோசமடைந்து வரும் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்க இயலாமல் அரசாங்கம் நாட்டை மேலும் கடனாளியாக்கிச் சர்வதேச நாணய சபையின் ஆணைக்குப் பணிந்து மக்கள் மீது சுமைகளை ஏற்றுக்கிறது. பயங்கரவாதத்தைக் காட்டி மக்களை ஏய்ப்பது இனிக் கடினமானாலும் சர்வதேசச் சதிகள் பற்றிப் பேசலாம். என்றாலும், மக்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளித்துத் திசைதிருப்பப் பேரினவாத அரசியல் மட்டும் போதாது. எனவே நேரடியான அடக்குமுறை தேவை. அதை நாம் கட்டுநாயக்க சுதந்திர வர்த்தக வலயம் உட்படப் பல இடங்களிலும் கண்டுள்ளோம்.

போர் முடிந்தும் அரசு இயந்திரம் வலுப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அரசாங்கத்தை மீண்டும் பேரினவாத யூ.என்.பியிடம் கொடுப்பதால் சனநாயகம் மீண்டுவிடாது. ஜே.வி.பி. தனது நம்பகத்தன்மையை நிறுவக்கூடிய விதமாக இதுவரை எதையும் செய்யவில்லை.

நாட்டின் தேசிய இனப் பிரச்சனையும் சனநாயக, மனித உரிமை, கருத்துச் சுதந்திரம் என்பனவும் ஒன்றுடனொன்று பிணைந்தவை என நாமறிவோம். அவற்றைச் சரிவரக் கையாள இன்றைய பாராளுமன்ற அரசியல் பம்மாத்துக்கு அப்பால் ஒரு மாற்று வழி வேண்டும் என அனைவரும் உணர வேண்டும். அதை வழங்கும் ஆற்றலும் நிறைவேற்றும் கடமையும் அனைத்து நேர்மையான இடதுசாரி, முற்போக்கு, சனநாயகச் சக்திகளிடமுமே உள்ளது.

ஐக்கியப்பட்ட இலங்கைக்குள்
சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில்
சுயாட்சி
வென்றெடுக்கப்படவேண்டும்

புதிய-ஐனநாயக மாக்கிச-லெனினிசக் கட்சியின் 5வது வடபிராந்திய
மாநாட்டில் பொதுச் செயலாளர் சி.கா. செந்திவேல் ஆற்றிய
சிறப்புரையும் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களும்

புதிய-ஐனநாயக மாக்கிச-லெனினிசக் கட்சியின் ஐந்தாவது வட
பிராந்திய மாநாடு கடந்த 26.02.2011 அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்
பெற்றது. ஐந்து பேர் கொண்ட தலைமைக் குழுவின் தலைமையில்
நடைபெற்ற முழு நாள் மாநாட்டிற் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர்
தோழர் சி.கா. செந்திவேல் கலந்துகொண்டு ஆற்றிய சிறப்புரை கீழே
தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது:

யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு இருபது மாதங்களுக்கு
மேலாகியும் அக் கொடிய யுத்தத்திற்குக் காரணமாக நீடித்து வந்த
தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு மகிந்த சிந்தனை அரசாங்கத்தினால்
தீர்வு எதனையும் முன்வைக்க இயலவில்லை. அதற்கான அடிப்படைக்
காரணம் பேரினவாத முதலாளித்துவ ஆளும் வர்க்க நிலைப்பாடே
யாகும். அதன் மூலம் இன முரண்பாடும் இன ஒடுக்குமுறையும்
நீடித்துச் செல்கின்றன. அதனால் இலங்கை அரசியலில் தேசிய இனப்
பிரச்சினை என்பது இன்றும் பிரதான இடத்தில் இருந்து வருகின்ற
அரசியல் யதார்த்தத்தை ஐனநாயக மறுப்பு, சலுகைகள், அபி
விருத்திகள் போன்றவற்றால் மூடி மறைத்து விட முடியாது.
அதனாலேயே ஐக்கியப்பட்ட இலங்கைக்குள் சுய நிர்ணய உரிமை
அடிப்படையிலான சுயாட்சி மூலமாக நியாயமான அரசியல் தீர்வு
காணப்பட வேண்டும் என எமது புதிய-ஐனநாயக மாக்கிச-லெனினிசக்
கட்சி வற்புறுத்தி வருகின்றது.

யுத்தத்தின் கொடுரத்தாலும் போரட்டத்தின் தவறான கொள்கை
வழிமுறைகளாலும் வரலாறு காணாத பேரவலங்களையும் பேரழிவு

களையுமே தமிழ் மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டனர். அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் தெற்கின் பேரினவாத முதலாளித்துவ ஆளும் வர்க்கத்தினரும் வடக்கின் தமிழ்த் தேசியவாதம் பேசிவந்த குறுந் தேசியவாதிகளும் ஏற்றுக் கொள்ள வோண்டும். ஒரு நாட்டிற்கான தேசியத்தையாயினும் அல்லது ஒரு இனத்திற்கான தேசியத்தையாயினும் இரண்டு தளங்களில் நின்று முன்னெடுக்க முடியும். ஒன்று முற்போக்கான தேசியம் இரண்டாவது பிற்போக்கான தேசியம். சுதந்திரத்திற்கு முன்பிருந்தே பேசப்பட்டுவந்த நாட்டுத் தேசியம் பிற்போக்குத் தளத்தில் பேரினவாதமாகவே வளர்த்து முன்னெடுக்கப் பட்டது. அவ்வாறே தமிழ் இனத் தேசியம் என்பதும் பிற்போக்குத் தளத்தில் நின்று குறுந் தேசியவாதமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவற்றால் சிங்கள ஆளும் வர்க்கச் சக்திகளும் தமிழ் மேட்டுக்குடி ஆதிக்க அரசியற் சக்திகளுமே பயன்பெற்று வந்தன. ஆனால் அவலங்களையும் இழப்புக்களையும் சாதாரண உழைக்கும் தமிழ் மக்களே அனுபவிக்க வேண்டியவர்களாக ஆனார்கள்.

ஆதலால் இனிமேலும் தமிழ்த் தேசியம் என்பதனை வெறும் உணர்ச்சிக்குரியதாகக் கொண்டு வாக்குகள் பெறுவதற்காகப் பழைய செக்கிழுத்த பாதையில் பிற்போக்கான தமிழ்க் குறுந் தேசியவாதமாக முன்னெடுத்துச் செல்லும் இரத்தக் கறை படிந்த கொள்கைகளை தமிழ் மக்கள் நிராகரிக்க வேண்டும். தமிழ்த் தேசிய ஆதிக்க அரசியல் போக்கை இளந் தலைமுறையினர் இனங்கண்டு முற்போக்கான தமிழ்த் தேசியத்தை கைப்பிடிக்க முன்வர வேண்டும். தமிழ்த் தலைமைகள் அந்நிய ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கும் பிராந்திய மேலாதிக்க சக்திகளுக்கும் அடிபணிந்து சென்றதன் விளைவை இறுதியுத்த காலகட்டத்தில் தமிழ் மக்கள் இரத்தம் பெருகி உயிழ்கள் இழந்த போது அனுபவித்துக் கொண்டனர். இத்தனைக்குப் பின்பும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் இந்தியாவையும் அமெரிக்காவையும் அடிமை விசுவாசத்துடன் அரசியல் தீர்வுக்காகக் காத்திருப்பது தமிழ் மக்களை மீண்டும் தமது பிற்போக்கான தமிழ்க் குறுந் தேசியவாதப் பாதையில் ஏமாற்றி அழைத்துச் செல்வதற்கேயாகும்.

தமிழ்த் தேசியம் என்பதனை உரத்துக் கூவிக் கொண்டு கடந்த நூற்றாண்டில் தமிழ்த் தலைமைகள் யாவும் முன்னெடுத்த கொள்கைகளும் போராட்ட வழிமுறைகளும் முற்று முழுதான தோல்விகளையே கண்டு வந்துள்ளன. இன்று அவற்றை வேறு வேறு பெயர்களில் முன்னெடுக்கவே அத் தலைமைகள் முன்னிற்கின்றன. வாக்குகள் பெறுவதற்காகத் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலை மீண்டும் தூசு தட்டி மக்கள் முன்வைக்கின்றனர். இவர்களில் சிலர் முற்றிலும் அடிபணிந்த அரசியலை 'விழுந்தாலும் மீசையில் மண் படவில்லை' என்ற தோரணையில் முன்னெடுக்கின்றனர். மற்றும் சிலர், 'நாடுகடந்த

தமிழீழ அரசு' என்பதனை நம்பி 'அவலை நினைத்து உரலை இடிப்பது' போன்று அரசியல் செய்ய முன்நிற்கின்றனர். ஆனால், தமிழ் மக்கள் பட்டது போதும் என்ற நிலையில் அரசியல் மௌனத்தில் உறைந்து காணப்படுகின்றனர். இதற்கு ஜனநாயக மறுப்பும் இயல்பு வாழ்வுச் சிதைப்பும் அரசியல் தீர்வு முன்வைக்கப்படாமையும் அடக்கு முறை, அச்சம், பீதி என்பன மட்டும் காரணங்களல்ல. தமிழ்த் தேசியவாதம் பேசி தமிழீழத்தை அடைய நின்ற அனைத்துத் தலைமைகளின் மீதான அரசியல் விரக்தியும் வெறுப்பும் காரணமாகும்.

இந் நிலையில் தமிழ் மக்களுக்கு முன்னால் உள்ள ஒரே அரசியல் மார்க்கம் வெகுஜனப் போராட்டப் பாதையாக மட்டுமே எஞ்சிநிற்கிறது. நமக்கான கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலை நாமே தயாரிப்போம். நாமே அணி திரள்வோம். எமக்கான தலைமையை நாமே உருவாக்குவோம். அத்தகைய கொள்கையானது கடந்தகாலப் பட்டறிவில் இருந்து முற்றிலும் ஏகப் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்கானதாக இருப்பதை உறுதி செய்து கொள்வோம். தமிழ் மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் சாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகள், சமூக நீதி மறுப்புக்கள் பெண்கள் மீதான ஒடுக்குதல்கள், மற்றும் பாரபட்சங்களை அகற்றக் கூடிய ஒரு பொது வேலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் பரந்துபட்ட மக்களை ஐக்கியப் படுத்துவோம். அந்திய சக்திகள் மீதான அடிமை விசுவாசத்தைத் தகர்த்தெறிவோம். குறுகிய இன வாதத்தைக் கைவிட்டுச் சிங்கள உழைக்கும் வர்க்க மக்களோடு இணைந்து நிற்போம். ஒடுக்கப்படும் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் உரிமைகள் பற்றி சிங்கள மக்களுக்கு எடுத்துரைத்து அவர்களையும் எமது வெகுஜனப் போராட்டப் பாதையில் ஐக்கியமுறச் செய்வோம். இதுவே தமிழ் மக்களின் முன்னால் உள்ள சரியான அரசியல் தெரிவாக இருக்க முடியும்.

இதுவரை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மூன்று கட்டங்களாகளில் முன்னெடுக்கப் பட்டு வந்த கொள்கைகளும் வழிமுறைகளும் தோல்வியடைந்து அழிவுகள் எஞ்சியுள்ள சூழலில் மேற் கூறியவற்றின் அடிப்படையில் நான்காவது போராட்ட முனை திறக்கப்படுவது மட்டுமே சரியானதாக உறுதியானதாக தூரநோக்குடையதாக அமைய முடியும். தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இத்தகைய புதிய மாற்று அரசியல் கொள்கையும் நடைமுறை வழி முறைகளும் சிந்திக்கப்படாது விட்டால் விடுதலைக்கான மார்க்கம் ஏதுவும் திறக்கப்பட முடியாததாகும்.

எனவே எமது கட்சி தனது சொந்தக் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலை முன்னெடுக்கும் அதே வேளை முற்போக்கான தமிழ்த் தேசியம் என்பது குறுந்தமிழ்த் தேசியவாதத்தை நிராகரித்து முகிழ்த்தெழுமானால் அவற்றுடன் ஒரு பொது வேலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையில்

இணைந்து செயற்படவும் தயாராக இருக்கிறது என்பதையும் இப் பிராந்திய மாநாட்டின் ஊடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

இப் பிராந்திய மாநாட்டில் வடமாகாணத்தின் ஐந்து மாவட்டங்களில் இருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். மாநாட்டிற்கான அறிக்கையை வட பிராந்தியச் செயலாளர் தோழர் கா. கதிர்காமநாதன் முன் வைத்தார். அறிக்கை மீதான விவாதத்தில் மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டு விரிவான கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். அத்துடன் மாநாடு பதினான்கு தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. தோழர்கள் க. தணிகாசலம், சோ. தேவராஜா ஆகியோர் ஆரம்ப உரை சிறப்புரை ஆற்றினர். மறைந்த கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தப் பட்டதுடன் மூத்த தோழர்கள் மூவர் மாநாட்டில் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

புதிய-ஐனநாயக மாக்கிச-லெனினிசக் கட்சியின் வட பிராந்திய மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள்.

- 1) யுத்தம் முடிவடைந்து இரண்டாவது ஆண்டை நெருங்கியபோதும் அந்த அவலங்கள் தாக்கங்களிலிருந்து மக்கள் முற்றாக மீளவில்லை. இந் நிலையில் இன இனமுரண்பாடும் ஒடுக்கு முறையும் நீடிக்கின்றன. எனவே தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வை காலத்தை நீட்டாது முன்வைப்பதை வற்புறுத்து கிறோம். அத்தகைய தீர்வு சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில், ஐக்கியப்பட்ட இலங்கையில் பூரண சுயாட்சி உடையதாக அமைய வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறோம்.
- 2) மீள் குடியேற்றம், புனரமைப்பு புனர்வாழ்வு என்பன வெறும் பெயரளவில் அன்றி மக்கள் தமது சொந்த வாழ்விடங்களில் எவ்வித தலையீடும் அச்சுறுத்தலும் நெருக்கடிகளும் இன்றி சுதந்திரமாகவும், இயல்பாகவும் வாழ்வதற்கு ஏற்ப இயல்புச் சூழலை விரைவாக ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- 3) வலி வடக்கிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் இருந்து வரும் உயர் பாதுகாப்பு வலயப் பகுதிகளில் மீள் குடியேற்றம் துரிதப் படுத்தப்பட வேண்டும்.
- 4) அவசரகாலச் சட்டம் உடனடியாக நீக்கப்படுவதுடன் பயங்கர வாதத் தடைச் சட்டம் அகற்றப்பட வேண்டும்.
- 5) அரசியல் கைதிகள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படுவதுடன் காணாமற்போனோர் பற்றிய விபரங்கள் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

- 6) இனம் தெரியாதோர் என்னும் பெயரில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் கொலைகளும் கொள்ளைகளும் ஆட்கடத்தல்களும் நிறுத்தப் படுவதற்கு, உரிய நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்படுவதுடன் குற்றவாளிகள் சட்டத்தின் முன் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
- 7) ஜனநாயகம், இயல்பு வாழ்வு என்பன மீண்டும் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். முழுமையான சிவில் நிர்வாகம் நடைமுறைப் படுத்தப்பட வேண்டும்.
- 8) அடிப்படை ஜனநாயக-, மனித உரிமைகளும் தொழிற்சங்க உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். ஊடக, கருத்துச் சுதந்திரங்கள் நிலை நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
- 9) பொருட்களின் விலையுயர்வு தடுத்து நிறுத்தப்படுவதுடன் வாழ்க்கைச் செலவின் உயர்வு கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு ஏற்பச் சம்பள உயர்வு சகல தரப்பினருக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- 10) விவாசயிகளும் அன்றாடத் தொழிலாளர்களும் மீனவர்களும் தத்தமது தொழில்களைச் சுதந்திரமாகவும் அச்சமின்றியும் முன்னெடுப்பதற்கு ஏற்ற இயல்புச் சூழல் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- 11) ஏகாதிபத்திய உலகமய திறந்த பொருளாதாரத்தின் விளை பயனான நுகர்வுக் காலாசாரத்தின் நச்சுத்தனமான பாதிப்புக்கட்கு எதிராக மக்களை விழிப்படையச் செய்து அணிதிரட்ட வேண்டும்.
- 12) இலங்கையின் இறைமைக்கும், இனங்களின் ஐக்கியத்துக்கும் வேட்டு வைத்துவரும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய, இந்திய பிராந்திய மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் ஊடுருவல்கட்கு எதிராக மக்களை விழிப்படையச் செய்யவேண்டும்.
- 13) இலங்கையின் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம், மலையக உழைக்கும் வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கான அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து வெகுஜனப் போராட்ட மார்க்கத்தில் அணிதிரட்டி ஐக்கியமும் சமத்துவமும் சுதந்திரமும் சுபீட்சமுமுள்ள புதிய இலங்கையைக் கட்டி எழுப்புவோம்.
- 14) உலகின் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளினதும் மக்களினதும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போரட்டங்களுடன் ஒன்றிணைந்து முன்செல்வோம்.

விடுதலைப் போராட்டங்களும் சர்வதேசமும்

புதிய உலக ஒழுங்கில் சுயநிர்ணய உரிமை

- அஸ்வத்தாமா -

தொடக்கக் குறிப்புகள்

இன்றைய சூழலில் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல் வேறுபட்ட இரு திசைவழிகளில் பயணிக்கிறது. ஒன்று மகிந்த ராஜபக்ச தலைமையிலான இலங்கை அரசாங்கத்தைப் போர்க் குற்றவாளியாக்கிச் சர்வதேச நீதிமன்றில் தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பது. மற்றது இலங்கை அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வது. முன்னது புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாலும் பின்னது தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பாலும் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால் போரால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் தங்களது அன்றாடத் தேவைகளையே நிறைவேற்ற முடியாமல் அல்லறப் படுகிறார்கள். இன்று தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப் பிரச்சினை தேசிய இனமொன்றின் மீதான தேசிய இன ஒடுக்கலாகவும் அதற்கெதிராக போராட்டம் சுயநிர்ணய அடிப்படையிலான ஒரு தீர்வுக்கான போராட்டமாகவும் கருதப்படுவதற்கு மாறாக ஒரு மனித உரிமைப் பிரச்சினையாகவே பேசப்படுகிற ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவை குறுகியகால நோக்கிலும் நீண்டகால நோக்கிலும் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இருப்பிற்கே சிக்கல்களை உருவாக்கவல்லவை.

இன்று தமிழ்த் தேசிய இனம் ஒரு அபாயகரமான திருப்புமுனையை எதிர்நோக்கி நிற்கிறது. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை பற்றிச் சர்வதேசத்தினது கவனத்தை ஈர்ப்பது என்ற போக்கின் வழியாகத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையின் அடையாளத்தை மாற்றுகிற அபாயம் சாத்தியமாகி வருகிறது. இது மிக ஆபத்தானது. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையை, வெறுமனே ஒரு மனிதாபிமானப் பிரச்சினையாகவும் அகதிகள் பிரச்சினையாகவும் எல்லாரிடமும் கருணையை எதிர்பார்த்துக் கையேந்தி நிற்கிற ஒரு சமூகத்தின் மீதான

கழிவிரக்கமாகவும் ஒடுக்குகிற திசையை நோக்கி நாம் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

கொசோவோ பற்றியும் சர்வதேச நீதிமன்றம் பற்றியும் இந்தியா பற்றியும் அமெரிக்கா பற்றியும் நம்பிக்கைகள் வளர்க்கப் படுகின்றன. ஒரு விடயத்தை நாம் நினைவில் வைத்திருப்பது பொருத்தமானது. கொசோவோ பிரிவினையைச் சர்வதேச சமூகம் ஏற்கிற காரணத்தால் வேறெங்கும் அது அதையொத்த பிரிவினையை ஏற்கப் போவதில்லை. வங்கதேசப் பிரிவினையை இயலுமாக்கிய இந்தியா, பிற இடங்களிலெல்லாம் பிரிவினையை எதிர்த்தே வந்துள்ளது. நேபாளம் இந்திய மேலாதிக்கத்திற்கு முரணாக நடக்கத் தொடங்கியவுடன் நேபாளத்தின் தராய் (Terai) பிரதேசத்தில் பிரிவினையை முடுக்கிவிட்டு தனது நலனை இந்தியா காத்துக்கொண்டது. லிபியாவில், பென்காசியைத் தளமாகக் கொண்டு, நேட்டோ படைகளின் உதவியோடு ஆட்சி மாற்றத்துக்காகத் தாக்குதல் நடாத்துகிற, மாற்றரசாங்கத்தைத் தனது நலனுக்காக அங்கீகரிக்கின்ற சர்வதேச சமூகம் அதே செயலை வெறெங்கும் இலகுவில் செய்யாது. அவ்வாறு செய்வதாயின் அது முற்றிலும் தனது நலன் சார்ந்த நடவடிக்கையாகவே இருக்க முடியும்.

தலிபான்களை ஒழித்துக்கட்டுவதற்காக என்று ஆப்கானிஸ்தானில் தொடங்கிய போர் வெல்லப்படமுடியாது என்று அறிந்த பின்பு, அமெரிக்கா, தலிபான்களுடன் இரகசியமாகப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுகிறது. “கடைசிப் பயங்காரவாதியையும் தேடிக் கொல்லும் வரை ‘பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான யுத்தம்’ தொடரும்” என 2001 இல் கங்கணங்கட்டிய அமெரிக்க அதிபர் புஷ்ஷின் சொற்கள் எங்கே போயின? இன்று அமெரிக்கா ஆப்கானிலிருந்து வெளியேற முயல்கிறது. தனது நலனைக் காக்க அமெரிக்கா எதுவும் செய்யும் என்பதற்கு இது இன்னொரு உதாரணம்.

இன்று மத்திய கிழக்கில் நடக்கிற மக்கள் போராட்டங்கள் பற்றித் தமிழ் மக்களின் நிலைப்பாடு என்ன? தமிழ்த் தலைமைகள் என்று சொல்லப்படுபவற்றின் நிலைப்பாடு என்ன? நாம் யாருடைய பக்கத்தில் நிற்கிறோம்? நிச்சயமாக, நம் முன்னுள்ள தெரிவு ஓபாமாவுக்கும் ஓஸாமாவிற்கும் இடையிலானதல்ல. அல் கஹ்டாவோ வேறெந்த மதவாத, இனவாத அமைப்போ ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை மையமாகக் கொண்டு போராடவில்லை. எனவே தான் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டங்கள் யாவும் அவற்றின் பரந்துபட்ட ஒற்றுமைக்கான பொதுக் காரணிகளைத் தேட வேண்டும். அத் தேடலுக்கான உடனடியான களங்களில் உள்ள பலஸ்தீன, லிபிய, சிரிய மக்கள் மீதான தாக்குதலுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பது முக்கியமானது. ஆயுதமேந்திய எதிரியை ஆயுதமேந்தாமற் போரிட இயலாது. எந்த ஆக்கிரமிப்பிற்கும்

எதிராகவும் சாத்வீகம் வென்றதில்லை. ஆனாலும் உரிமைப் போராட்டம் என்பது ஆயுதங்களால் மட்டும் வெல்லப்படுவதல்ல. ஆயுதங்களை விட அரசியல் முக்கியமானதும் அடிப்படையானதும் ஆகும். இதை உணராத எந்தவொரு விடுதலைப் போராட்டமும் வெற்றி பெற்றதில்லை. இன்றைய நிலையில் நமக்குத் தேவையானது வெகுசன மக்கள் இயக்கங்களை உருவாக்குவதே. ஏனெனில் ஆயுதப் போராட்டங்களை விட முக்கியமான சமூகப் பணி ஒன்றை அவை ஆற்றுகின்றன. அவை மக்களை ஒன்று திரட்டுகின்றன. மக்கள் கெஞ்சி இரந்து மன்றாடக் கூடாது. நின்று நிமிர்ந்து தமக்கு உரியதைக் கேட்டுப் போராட வேண்டும். அதற்கு மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் பணி அவசியமாகிறது. இதற்கு நேபாளம் நல்லதொரு உதாரணமாக விளங்குகிறது.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் அடிப்படையிலேயே சிக்கல்களை உருவாக்கிக் கொண்டதன் பலாபலன்களே நாம் இன்று காணும் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல். விடுதலைப் போராட்டங்கள் அறம் பற்றியன. அறஞ்சார்ந்த பார்வையால் வழிநடத்தப்படாத விடுதலைப் போராட்டங்கள் தோல்வியை சந்திப்பது தவிர்க்க முடியாதது. எல்லாவற்றிலும் மேலாகத் தமிழர் ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் என்ற உண்மை இன்னமும் நமக்கு உறைக்கவில்லை. இன்னமும் ஆண்ட பரம்பரைக் கனவுக்குள் திரும்பத் திரும்ப அமிழ்த்தப்படுகிறோம். நம்மிற் சிலருக்கு அந்தக் கனவுக்கும் நிச வாழ்வுக்கும் வேறுபாடு தெரியாது. அதன் விளைவாக, உரிமைக்கான போராட்டம் விடுதலைக்கான போராட்டமாக வளர்ந்த பின்பு, இப்போது இருப்பிற்கே போராட வேண்டிய நிலையில் தமிழ்ச் சமூகம் உள்ளது. தமிழ்ச் சமூகம் தனது விடுதலைக்கான பொறுப்பை முற்றிலும் தன் வயமாக்காதவரை தவறுகள் தவிர்க்க இயலாதவை. இந்தப் பின்னணியில் விடுதலைப் போராட்டங்களில் சர்வதேசத்தின் வகிபாகம் பற்றியும் புதிய உலக ஒழுங்கின் நிகழ்நிலைகளையும் முன்னிறுத்தும் நோக்கில் இக்கட்டுரை எழுதப்படுகிறது.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களும் அந்நியத் தலையீடும்

ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் என்ற வகையில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நிலை என்ன? தன்னையொத்த நிலையில் உள்ள உலகின் பிற மக்கள் யார், தன்னை யாருடன் அடையாளப்படுத்துவது என்பன போன்ற விடயங்களிற் சரியான முடிவுகளை வந்தடைய நமக்கு உலக நிலைமைகள் பற்றிய உண்மைகள் தெரிய வேண்டும்; நமது வரலாறு பற்றிய உண்மைகள் தெரிய வேண்டும். அவை ஏன் நமக்குச் சொல்லப்படுவதில்லை என்பதை நாம் விசாரிக்க வேண்டும். ஊடகங்கள் எவற்றைச் சொல்லுகின்றன என்பதை விட எவற்றைச்

சொல்லாமல் தவிர்க்கின்றன என்பது முக்கியமானது. உலகில் நீதியையும் நியாயத்தையும் மனித உரிமையையும் மதிக்கிற எல்லாரது நட்பும் தமிழ் மக்களுக்கு தேவையானதும் பயனுள்ளதும் என்பதில் மறுப்பில்லை. ஆனால், அந்த நட்பு ஈவோருக்கும் இரப்போருக்கும் இடையிலான உறவாக இருக்கக்கூடாது. அது சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைய வேண்டும். ஒடுக்குமறைக்குத் தொடர்பான எப் பிரச்சினையும் கருணையினால் தீர்க்கப்பட்டதில்லை. தமிழின விடுதலைக் குத்தகைக்காரர்கள் எவராலும் தமிழ் மக்களின் விடுதலையைப் பெற்றுத்தர இயலாது என்கிற உண்மையை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

நாம் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் என்பதை நாம் உணராதவரை, எம்மாற் பயனுள்ள திசையிற் பயணிக்க இயலாது. இன்று வடக்கு கிழக்கில் உள்ள மக்கள் மிக அடிப்படையான பிரச்சனைகளுக்கு முகம் கொடுக்கிறார்கள். அண்மைய உலக உணவுத்திட்ட அறிக்கை, இலங்கையிலே உணவுப் பாதுகாப்பு மிகவும் குறைந்ததும் போஷாக்கில்லாத உணவை அதிகளவில் உட்கொள்பவர்களைக் கொண்டதுமான மாவட்டமாக கிளிநொச்சியை இனங் கண்டிருக்கிறது. அங்கு மோசமான உணவுப் பற்றாக்குறை நிலவுகிறது. வடக்கில் 166,000 குடும்பங்களுக்கு நிரந்தர இருப்பிடங்கள் தேவைப்படுகின்றன. வேலையில்லாப் பிரச்சனையும் குடும்பத்தலைவர்களாகப் பெண்களைக் கொண்ட குடும்பங்கள் அதிகளவில் இருப்பதும் பாரிய பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சனைகளை உருவாக்குகிறது. மக்கள் சார்ந்த இப் பிரச்சனை தனிநாட்டையோ போர்க்குற்றங்களையோ பற்றியதல்ல. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அன்றாட வாழ்க்கையே போராட்டமாகத்தான் இருக்கிறது.

இன்று இலங்கையில் எயிட்ஸ் விரைவாகப் பரவும் மாவட்டங்களில் ஒன்றாக யாழ்ப்பாணம் இருக்கிறது. வேலைவாய்ப்பின்மையும் வறுமையும் பலரைப் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுத்துகிறது. அவர்களைச் சுரண்டித் தங்களது தேவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்பவர்களாக இருப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் வெளிநாடுகளில் இருந்து வரும் தமிழர்களே என்று ஒரு அறிக்கை கூறுகிறது. அவ்வறிக்கையின்படி யாழ்ப்பாணத்தில் இது ஒரு வரன்முறையான தொழிலாக மாற்றமடைந்ததற்கும் இனியும் அது தொழிலாக தொடரப் போவதற்குமான முக்கியமான இரண்டு காரணிகளாக வறுமையையும் வெளிநாட்டிலிருந்து வருகின்றவர்களையும் இனம் காணுகிறது.

இவையெல்லாம் தமிழ்ச் சமூகம் இன்று எதிர்நோக்கும் பாரிய சவால்கள். ஒரு பண்பட்ட சமூகமாக எம்மைத் தக்கவைப்பதே சிக்கல்கள் மிகுந்ததாக இருக்கும் நிலையில் நாம் ஆண்ட பரம்பரைக் கனவுகளிலும் வெளிநாட்டில் உள்ள தமிழர்களின் பொருளாதார பலம்

பற்றிய நம்பிக்கைகளிலும் இருக்கிறோம். இவற்றில் எதுவுமே மிகக் கொடிய யுத்தத்திலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றவில்லை, யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்திற் பொதுமக்களின் படுகொலையைத் தடுக்கவில்லை, மூன்று இலட்சம் மக்கள் முட்கம்பி வேலிகளுக்குப் பின்னால் ஒரு வேளை உணவுக்காக கையேந்த நேருவதைத் தடுக்கவில்லை. இவை எல்லாம், நாம் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் என்பதை நாம் உணரத் தவறியதன் விளைவுகளே.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டம் என்பது தனியே ஆயுதப் போராட்டம் என்ற ஒற்றைப் பரிமாணக் கண்ணோட்டத்தையே போராளி அமைப்புக்கள் கொண்டிருந்தன. அதன் விளைவுகளை இலங்கையில் உள்ள தமிழர்கள் எல்லோரும் அனுபவிக்கிறார்கள். இந்த இடத்தில் தான் பிற போராட்டங்களிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்வது பயனுடையதாகிறது. நேபாள மாஓவாதிகள் வெறுமனே ஆயுதப் போராட்டம் மட்டும் நடத்தவில்லை. அவர்கள் காணிச் சீர்திருத்தம், பெண்ணுரிமை, சாதிய ஒழிப்பு, இன சமத்துவம் போன்ற பல வேறு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்ட அதே வேளை, மக்களின் கூட்டு முற்சியால் ஒரு நெடுஞ்சாலை உட்பட்ட நிர்மாண வேலைகளையும் முன்னெடுத்துள்ளனர். இவை ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் கொண்டிருக்க வேண்டிய பண்புகள். சீன, வியற்றாமிய, பிலிப்பினிய கம்யூனிஸ்த்ரூக்கள் உட்பட்ட மாக்ஸிய லெனிநியர்கள் யாவரும் எல்லாக் காலத்திலும் அமைதியான முறையில் நியாயமான தீர்வுகளைப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் பெற ஆயத்தமாகவே இருந்துள்ளனர். வீணான உயிரிழப்புக்களைத் தவிர்ப்பதில் மிகுந்த அக்கறையுடன் இருந்து வந்துள்ளனர். போராட்டம் என்பதை அவர்கள் பல வேறு தளங்களிலும் மேற்கொள்ள ஆயத்தமாயிருந்துள்ளனர். அமைதியாக வென்றெடுப்பதை எதிரி குழப்புவான் என்று அறிந்து, எச்சரிக்கையுடன் செயற்படுவதும் குழப்புகிற சூழ்நிலையில் தேவைக்கேற்ப ஆயுதம் ஏந்தியோ ஏந்தாமலோ போரிடுவதுமே மாக்ஸிய லெனிநிய போராட்ட அணுகுமுறை.

நேபாள மக்கள் போராட்டம் நமக்குச் சொல்லும் பாடங்கள் பல. வெறுமனே ராணுவப் பதிலடிகள் மூலம் தமிழ் மக்களின் இருப்பைப் பாதுகாக்க இயலாது. இது இன்று வரையிலான போராட்ட அனுபவம். மக்களின் பாதுகாப்பையும் நலன்களையும் முதன்மைப் படுத்துகிற விதமாகக் காரியங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட காலங்கள் இருந்துள்ளன. ஆனாலும் அவை மக்களை முதன்மைப் படுத்துகிற முறையில் மேற்கொள்ளப் பட்டதாகக் கூற இயலாது. தமிழ் மக்களுக்குத் துரோகமாக நடக்கிறவர்கள் எனக் கருதப்படும் எல்லாரையும் அழித்தாலும் விடுதலையை வெல்ல இயலாது. மனிதர்களது தவறுகளை அவர்களது சூழ்நிலைகளில் வைத்துப் பார்ப்பதும்

அவர்களை விடுதலைப் போராட்டத்தின் தரப்பிற்கு வென்றெடுப்பதும் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தின் முக்கியமான தேவை. இவ் விடயத்தில், தமிழ் மக்களின் நலனும் பாதுகாப்பும் பற்றி அக்கறையுள்ள அனைவருமே கவனங் காட்டவேண்டும். தவறின், தமிழ் மக்களே அதனால் மிக அதிகம் இழப்போராக இருப்பர். நாம் எம் போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களின் போராட்டங்களில் இருந்து கற்க வேண்டும். ஆனால், தமிழ் மக்களுக்கு ஆண்டாண்டு காலமாய்க் காட்டப்பட்டுவந்துள்ள உதாரணங்கள் மோசமானவை. 1960களில் நமக்கு முன்னுதாரணமான நாடாக இஸ்ரேல் காட்டப்பட்டது. இஸ்ரேல் இயற்றி வந்த கொடுமைகள் பற்றியோ இஸ்ரேலின் உருவாக்கம் எவ்வளவு அநீதியானது என்றோ நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை. அத்துடன், நமது நிலைமை, இஸ்ரேலினால் மிகக்கொடுமையாக ஒடுக்கப்படுகிற பலஸ்தீனர்களுக்கும் அராபியர்களுக்கும் ஒப்பானது என்பதும் நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை. அதற்கும் அப்பால், இஸ்ரேலின் முன்னுதாரணம் நம்மிடையேயுள்ள ஆண்டபரம்பரைக் கனவுகளின் வெளிப்பாடே. அவ்வாறான விடுதலையை ஒருவேளை தமிழ் சமூகம் வென்றிருக்குமாயின், இஸ்ரேல் போல ஏனைய இனங்களையும் சிறுபான்மையினரையும் கொடுமையாக ஒடுக்கும் சமூகமாகத் தமிழ்ச் சமூகம் இருந்திருக்கக் கூடும். அது நிகழவில்லை.

இஸ்ரேலுக்குப் பின்னர் தமிழ் மக்களுக்கு முன்னுதாரணமாக வங்க தேசத்தின் (பங்களாதேஷ்) பிரிவினை காட்டப்பட்டது. பங்களாதேஷ் விடுதலையை வென்று வழங்கிய இந்தியா தமிழீழ விடுதலையையும் வென்று தரும் என்ற கனவு ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டது. அங்கு இந்தியப் படைகளும் அவர்களது எடுபிடிகளும் பங்களாதேஷில் மக்கள் இயக்கங்களைக் கட்டியெழுப்பியிருந்த கம்யூனிஸ்ட்டுகளைத் துடைத்தெறிந்தது பற்றி யாரும் கவலைப் படவில்லை. இந்தியாவின் எடுபிடியான முஜிபுர் ரஹ்மான் மக்களாதரவை முற்றாக இழந்து படுகொலைக்கு ஆளாகும் வரை, நமக்கு நல்லதொரு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டு வந்தார். தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இப்போதுங் கூடக் கணிசமான அளவுக்கு இந்தியாவின் எடுபிடிகளின் கைகளிலேயே இருக்கிறது. நாம் நமது அனுபங்களிலிருந்து கற்றுக்கொண்டது போதாது போலத் தெரிகிறது.

இலங்கையில் சனநாயகமும் மனித உரிமைகளும் பேணப்பட வேண்டும் என்று அமெரிக்கா அடிக்கடி சொல்வதைத் தமிழர்கட்கு ஆதரவான நிலைப்பாடாக எவரும் கருதுவது அபத்தமானது. ஆயினும் தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் அவ்வாறான முடிவுகட்குத் தான் வருகிறார்கள். இலங்கைக்குக் கேடானதும் இலங்கை அரசுக்கு எதிரானதும் தமிழருக்கு நல்லதாக அமைய அவசியமில்லை. அதிலும் முக்கியமாகத், தமிழரைக் காரணங்காட்டிக்

குறுக்கிடுகிற எவரும் தமிழரின் நன்மை கருதிக் குறுக்கிடவில்லை என்பதை நாம் நன்கு நினைவிலிருத்த வேண்டும்.

இன்று இலங்கையில் அந்நியக் குறுக்கீடு நிகழுமாயின் அது ஆட்சி மாற்றத்துக்குரியதாக இருக்குமே தவிரத் தமிழர்களுக்கு உரிமைகளை வென்று தருவதற்கானதாக இராது. அவ்வாறான அந்நியக் குறுக்கீடு இன்னும் கொடுமான ஒடுக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்து விடக்கூடிய ஆட்சியொன்றிற்கே வழிவகுக்கும். அதிலும் அதிகம் பாதிக்கப்படுவோர் தமிழராகவே இருப்பர். அந்நியக் குறுக்கீடு எதுவும் மோசமான பின்விளைவுகளையே ஏற்படுத்தும் என்பதில் ஐயம் வேண்டாம்.

சுயநிர்ணய உரிமை

இன்று உலகத்தில் எற்பட்டிருக்கின்ற தேசியப் பிரச்சனைகளை நோக்கும் போது தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சியை முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியுடன் இணைத்து பார்க்கவேண்டும். ஒரு காலத்தில் முதலாளித்துவம் தேசியவாதத்தை ஆதரித்தது. அதே முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக வளர்ச்சியடைந்த பின்பு, தேசிய இன ஒடுக்கலை மேற்கொண்டு இன விடுதலையை எதிர்த்தது. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஒரு கொள்கையிருக்கின்றது: தனது வசதிக்கேற்ப சில இனவிடுதலைப் போராட்டங்களை அது ஆதரிக்கும் சில இனவிடுதலைப் போராட்டங்களை அது எதிர்க்கும். இன்று ஆதரித்ததை நாளை எதிர்க்கவுங் கூடும். அவ்வாறு தான் அது சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டைத் தனது நலனுக்கேற்றவாறு பயன்படுத்தி வந்துள்ளது. சுயநிர்ணய உரிமை, அவ்வாறு மாறுபடக்கூடிய வியாக்கியானங்களை உடையதாக இருக்க முடியாது. இந்த இடத்தில், சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டைத் தங்களுக்கு வசதிக்கு ஏற்றவாறு திரிப்பவர்களின் நோக்கங்கள் முக்கியமாகின்றன.

ஒரு உரிமையைக் கொண்டவர், அதை ஏன் எப்போது பிரயோகிக்க வேண்டும் என்பதை ஆராயாமல், ஒரு உரிமை இருப்பதால் அது பிரயோகிக்கப்பட்டே ஆகவேண்டும் என்று சிலர் ஏன் சொல்கிறார்கள்? அந்த உரிமை பிரயோகிக்கப்படாமை அந்த உரிமையின் இழப்பல்ல. பிரிந்து போகும் உரிமை கோரிப் போராடுவோர் பிரிவினைக்காகப் போராடுவோரினின்றி தெளிவாகவே வேறுபடுகிறார்கள். முன்னையோர் இணைந்து வாழும் வாய்ப்பைக் கருத்திற் கொண்டு போராடுகிறார்கள்: பின்னையோர் எவரிடமும் பிரிந்துபோகும் உரிமையைக் கேட்காமற் பிரிவினைக்காகவே போராடுகிறார்கள். எனவே இவ்வாறான அடிப்படை வித்தியாசங்களை எளிதாக அலட்சியம் செய்துவிட்டுப் புணையப்படும் “சுயநிர்ணயம் = பிரிவினை” என்ற சூத்திரம் தவறான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும். அவ்வாறு புணைபவர்கள் தெரிந்து திட்டமிட்டே அதைத் செய்கிறார்கள். இனங்களிடையே நல்லுறவு ஏற்படுபது

அவர்களது நலன்களுக்குத் தீங்கானது. எனவே சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரிந்து போவற்கான உரிமை மட்டுமே என வியாக்கியானம் செய்வதன் மூலம் சகல இனங்களுக்குமான சுயநிர்ணய உரிமைகள் மறுக்கப்பட அவர்கள் வழிசெய்கிறார்கள்.

பிரிந்துபோகும் உரிமையின் அங்கீகாரம் பிரிவினையை ஊக்குவிக்கும் நோக்கையுடையதல்ல. மாறாக அது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தேசிய இனங்கள் சுயவிருப்பின் பேரில் ஒன்றாக வாழும் வாய்ப்பைப் பலப்படுத்தும் நோக்கையுடையது. அதன் காரணமாகவே சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரிவினையே என்று கூறுவோர் சுயநிர்ணய உரிமை என்பதன் கருத்தைத் திரிக்கிறார்கள். அதாவது ஒன்றைச் செய்யும் உரிமையை அதைச் செய்யும் நிர்ப்பந்தமாக மாற்றுகிறார்கள்.

தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை, முக்கியமாகத் தேசிய அரசாக அமையும் வாய்ப்பில்லாத தேசிய இனங்களின் பிரச்சனை, இன்று மேலும் கவனமான பரிசீலனையை வேண்டி நிற்கிறது. சுய நிர்ணயம் என்பதன் பொருள் ஒரு தேசம் பிரிந்துபோகும் உரிமையை எந்த நிலையிலும் மறுக்காத விதமாக மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டிய தேவையை நாம் எதிர்நோக்குகிறோம். தேசிய இனம் என்ற பதத்தின் பொருளை மேலும் விரிவுபடுத்த வேண்டிய தேவையும் ஏற்படுகிறது. தேசிய இனங்களாக அடையாளங்காண முடியாத ஒடுக்கப்பட்ட சமுதாயப் பிரிவுகளது உரிமைகள் தொடர்பாகவும் தெளிவான கருத்துக்கள் அவசியமாகின்றன. தேச அரசுகள் முக்கியத்துவமிழந்து வரும் புதிய உலக ஒழுங்கில் புதிய சவால்களை நாம் எதிர்நோக்குகிறோம்.

ஒரு தேசிய இனம் ஒரு தேசமாக அல்லது ஒரு தேசிய அரசாக அமைவதற்குச் சில நடைமுறைச் சாத்தியமான தேவைகள் உள்ளன. அதற்குரிய தொடர்ச்சியான ஒரு பிரதேசம் முக்கியமான ஒரு தேவை. அவ்வாறு எப்போதுமே இருக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்ததில்லை. தேசிய இனப் பிரச்சனை தொடர்பான கொள்கைகள் ஆதிவாதிகள், நாடோடிகள் போன்ற சமுதாயப் பிரிவினரைப் போதிய கணிப்பிலெடுக்கத் தவறியதன் காரணமாக இம் மக்களது உரிமைகள் உலகெங்கும் நாளாந்தம் பறிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலங்கையின் வேடர் சமுதாயத்தின் பிரச்சினையோ நாடோடிகளின் நிலைமையோ தேசிய இனப் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாகவேனும் இதுவரை கருதப்படாமை கவனிக்கத்தக்கது.

இன்னொரு அம்சம் மிகவும் அடிப்படையானது. ஒரு மக்கள் பிரிவு தேசிய இனமாக அடையாளங் காணப்பட்டால் அதற்குச் சுய நிர்ணய உரிமை உண்டு. சுய நிர்ணய உரிமை என்றாற் பிரிந்து போகும்

உரிமை. பிரிந்து போகும் உரிமையைப் பிரயோகிக்கும் வசதி இல்லாத ஒரு மக்கள் பிரிவுக்குச் சுய நிர்ணய உரிமையை அதன் முழுமையான அர்த்தத்தில் அனுபவிக்க முடியாது என்பது உண்மை. அதனால் அவர்கட்குத் தம் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமையே இல்லை என்றாகிவிடுமா? அக் காரணத்தால் அவர்கள் ஒரு தேசிய இனமாக இல்லாது போய்விடுவார்களா? ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு தேசிய இனம் ஒடுக்கப்பட்ட ஏனைய தேசிய இனங்களுக்கான சுய நிர்ணய உரிமையை மறுக்கிற போது, தனது சுயநிர்ணய உரிமையை ஏனைய இனங்கள் ஏற்க மறுக்கிற சூழலை அது உருவாக்குகிறது. இது தீங்கானது. இவை விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றிக்கான பாதையில் பாரிய தடைக்கல்லாக அமையக்கூடும்.

நிறைவாக

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இன்று தவிர்க்க இயலாத ஒரு வரலாற்றுத் தேவை. ஆனால் அது ஆயுதம் தாங்கிய போர் என்ற ஒற்றைப் பரிமாணத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும். அதைப் பரந்துபட்ட மக்கள் போராட்டங்களாகவும் வெகுசன அரசியல் இயக்கமாகவும் விரிவுபடுத்துவதற்கான வழிகள் தேடப்பட வேண்டும். அதன் மூலமே தமிழ் மக்களிடையே அதிகபட்ச போராட்ட ஒற்றுமையையும் பங்குபற்றலையும் பெற இயலும். தோழர்களும், சமூக அக்கறையும் துணிவுமுள்ள பத்திரிகையாளர்களும் தொழிற் சங்கவாதிகளும் துன்புறுத்துப்படுவது பொது எதிரியின் வலிமையின் அடையாளமல்ல. அவை எதிரியின் இயலாமையின் வெளிப்பாடுகள். அதைக் கண்டு நாட்டின் சனநாயக முற்போக்கு சக்திகள் தயங்கி நின்றால், நாடு .பாஸிஸத்தை நோக்கித் தள்ளப்படுவது தவிர்க்க இயலாதது. இந்த நாட்டில் உள்ள மக்களாலேயே நாட்டின் தேசிய இனப் பிரச்சினையையும் மனித உரிமைப் பிரச்சினையையும் சனநாயகப் பிரச்சினையையும் தீர்க்க இயலும். வெளியிலிருந்து வரக்கூடிய எந்தக் குறுக்கீடும் பிரச்சினையை மோசமாக்குவதுடன் இருக்கிற ஒடுக்குமுறையை விட மோசமான ஒடுக்குமுறைக்கே இட்டுச்செல்லும். இது சோதனை மிகுந்த காலமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் இதுவே எதிர்காலத்தின் வெற்றிகட்கான உறுதியான அத்திவாரங்களை இடுவதற்கான காலமுமாகும்.

தோட்டத் தொழிலாளர் வேதனம்

அகப், புறச் சூழ்நிலை குறித்த ஓர் பார்வை

A.C.R. ஜோன்

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக இரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை முதலாளிமார் சம்மேளனத்திற்கும் பெருந் தோட்டத் துறைத் தொழிற்சங்கங்கட்குமிடையே கூட்டு ஒப்பந்தம் கைசாத்திடப்படுகின்றது. இறுதியான ஒப்பந்தம் 2011ம் ஆண்டு ஜூன் 5ம் திகதி கைசாத்திடப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான அடிப்படை சம்பளமாக 380 ரூபாவும் 75 சதவீத நாட்களுக்கு மேல் வேலைக்கு சென்றிருப்பவர்களுக்கான வரவுக் கொடுப்பனவாக 105 ரூபாவும் தேயிலை விலைக்கான கொடுப்பனவாக 30 ரூபாவும் உட்பட மொத்தச் சம்பளமாக 515 ரூபா இந்தப் புதிய கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒப்பந்தம் குறித்து பல்வேறு வாதப் பிரதிவாதங்கள் முன்வைக்கப் படுகின்றன.

கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் ஒப்பமிடுகின்ற தொழிற்சங்கங்கள் உட்பட அனைத்து தொழிற்சங்கங்களிடையேயும் 500 ரூபாய் அடிப்படைச் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்ற நிலைப்பாடே இருந்து வந்தது. பொதுவாக, ஊடகங்கள் வாயிலாக வந்த அறிக்கைகளில் 500 ரூபாவுக்கு மேல் அடிப்படைச் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடு காணப்பட்டது. இறுதியில் 400 ரூபா அடிப்படை சம்பளங் கூட நிர்ணயிக்கப்படாமை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்துள்ளது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வரலாற்றில் தொழிலாளர் தரப்பில் கோருகின்ற சம்பளம் கிடைத்ததில்லை. அதே நேரம் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையே தொழிற்சங்கங்களின் பலமாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் மூலமே பல உரிமைகள் வென்றெடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இன்றைய காலக்கட்டத்தில் தொழிற் சங்கங்களிடையே காணப்படுகின்ற பல்வேறு கருத்து முரண்பாடுகளும் பிளவுகளும் அவற்றின் மிகப் பெரும் பலவீனமாகவுள்ளது.

கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் சட்டத் தன்மை

வேதனம் உட்படத், தொழிலாளர்களின் பல்வேறு உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் பெற்றுக்கொள்வதற்காக முதலாளிகட்கும்

தொழிலாளர் களின் பிரதிநிதிகளான தொழிற்சங்கங்கட்கும் இடையே கூட்டுப் பேரம் பேசப்படுவதும் அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒப்பந்தங்களை ஏற்படுத்துவதுமான நடைமுறைகள் உலகலாவிய முறையில் காணப் படுகின்றன. 1949ம் ஆண்டு உலகத் தொழிலாளர் தாபனத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட 98வது பிரகடனம் தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து செயற்படவும் கூட்டுப் பேரம் பேசவுமான உரிமைகளை உறுதிப் படுத்துகின்றது.

1950ம் ஆண்டு 43ம் இலக்கக் கைத்தொழில் பிணக்குச் சட்டத்தின் பிரகாரம், 40 சதவீத தொழிலாளர்கள் அங்கம் வகிக்கின்ற தொழிற் சங்கங்கள் மாத்திரமே கூட்டுப் பேரம் பேசமுடியும். இலங்கையில் உள்ள நடைமுறைகளின்படி, முதலாளிமார் சம்மேளனத்திற்கும் தொழிற் சங்கங்களுக்கும் இடையே ஏற்படுத்தப்படுகின்ற கூட்டு ஒப்பந்தங்கள் தொழில் ஆணையாளரின் ஒப்புதலுடன் வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப் படுமானால் ஒப்பந்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் காலங்களில் அதன் சட்டத் தன்மை உறுதிப்படுத்தப்படும்.

ஏற்கனவே உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகளை மீறுவதாக ஒரு கூட்டு ஒப்பந்தம் அமையக்கூடாது. அவ்வாறு அமையுமாயின் அதனை நிராகரிக்கும் அதிகாரம் தொழிற்சங்கங்களுக்கு உண்டு. மேலும், கூட்டு ஒப்பந்தங்கள் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாக அமையாதிருப்பதனைக் கண்காணிக்கின்ற கடப்பாடு தொழில் திணைக்களத்திற்கு உண்டு. இதுவே இலங்கை ஜனநாயகத்தில் தொழில் திணைக்களத்தின் நேர்மையான செயற்பாடாகவும் இருக்கமுடியும்.

கூட்டுப்பேரமும் கூட்டு ஒப்பந்தங்களும் ஒட்டுமொத்தமாக தொழிலாளர் வர்க்க நலன் சார்ந்தன என்று கூறமுடியாது. இருந்தும் ஒரு முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பில் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஒரு பொறிமுறையாகவே அவற்றைக் கொள்ள முடியும். இன்றைய உலகமயமாக்கற் சூழலிலே தனியார் தொழில் நிறுவனங்கள் உச்சக்கட்ட இலாபத்தினை அடையும் நோக்குடனேயே செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. தொழிலாளி வர்க்கம் மிகமோசமாகச் சுரண்டப்படக்கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது. எனவே, தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளாகிய தொழிற்சங்கங்களிடையே ஐக்கியமும், தொழிலாளர் வர்க்க நலனும், கருத்தியல் தெளிவும் இருக்கின்ற போதுதான் தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமான கூட்டு ஒப்பந்தத்தினை ஏற்படுத்தப்பட முடியும் என்பது யதார்த்தம்.

பெருந்தோட்டத் தொழிற் துறையின் நிலை

பெருந்தோட்டத் தொழிற் துறையினைப் பொறுத்தவரை, தேயிலை, இறப்பர் போன்ற துறைகளின் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளை பார்க்கின்ற

போது சாதகமான சூழ்நிலையே காணப்படுகின்றது. தேயிலைத் தொழிற் துறையில் அண்மைக் காலத்தில் விலை உயர்விலும் உற்பத்தியிலும் குறிப்பிடத்தக்க சாதகமான தன்மைகளை காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தேயிலை உற்பத்தியில் 2006ம் ஆண்டில் இருந்து விலையில் அதிகரிப்பு இருக்கின்றது. 2007ம் ஆண்டு வரலாறு காணாத அளவுக்கு 1 பில்லியன் (நூறு கோடி) அமரிக்க டொலர்களுக்கு மேல் வருமானம் கிடைத்திருந்தது. 2008ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதிகளில் விலையில் சிறிய வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருந்த போதும், பின்பு விலையில் சாதகமான நிலையே தொடர்கின்றது. தேயிலை உற்பத்தி வரலாற்றில் மிக அதிகளவாக 318.7 மில்லியன் கிலோ தேயிலை 2010 ஆண்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளது.

அதே நேரம் தேயிலை ஏற்றுமதி விலையும் கிலோவுக்கு 495 ரூபாவாக இருந்திருக்கின்றது. 2011ம் ஆண்டு நடுப்பகுதிகளில் ஒரு கிலோவுக்கான தேயிலை விலை சராசரியாக 350 ரூபாவாகவும் ஏற்றுமதி மூலமாக 530 ரூபாவாகவும் சந்தை நிலை காணப்பட்டது. தற்போது அந்த நிலையில் வளர்ச்சிக் காணப்படுகின்றது. இறப்பாத் தொழிற் துறையில் 2010 ஆண்டு 2.9 பில்லியன் ரூபாய்கள் மொத்த வருமானம் கிடைத்துள்ளது (35 சதவீத அதிகரிப்பு). அத்துடன் இலாபம் மாத்திரம் ரூபா 129 மில்லியனில் இருந்து ரூபா 837 மில்லியன்களாக அதிகரித்திருக்கின்றது.

முதலாளிகள் தரப்பு நியாயப்படுத்தல்

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை குறித்துத் தோட்டத் துறை முகாமைத்துவத் தரப்பில், தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தரமான வாழ்க்கை வாழ்கின்றார்கள் அல்லது வாழ்வதற்கு போதுமானளவு வேதனம் கிடைப்பதாகவே பொதுவாகக் கூறுகின்றனர். இலங்கைத் தேயிலைச் சபை வெளியிடுகின்ற Tea Market Update என்ற வெளியீடு ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது: “பெருந்தோட்டத் தொழிற் துறையில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துள்ளது. இலங்கைப் புள்ளிவிபரத் திணைக்கள அறிக்கையின்படி, பெருந்தோட்டப் பகுதியில் வறுமையின் நிலை ஒருசில வருடங்களில் மூன்று மடங்கு குறைந்துள்ளது. பெருந்தோட்டத் துறை தனியார்மயமாக்கப்பட்ட 1995/1999ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் 38 சதவீதமாக இருந்த வறுமை நிலை 9 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது”.

மேலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வருமானமும், கடந்த 15 ஆண்டுகளில் 500 சதவீதம் அதிகரித்துள்ளதாகக் கூறித், தோட்டத்

தொழிலாளர்கள் தரமான வாழ்க்கை வாழ்வதாக நியாயப் படுத்துகின்றனர்.

வறுமையின் நிலை மூன்று மடங்கு குறைந்திருந்தால் அது மிகப் பெரிய சாதனைதான். அவ்வாறான நிலை இருக்குமானால் அது சமூகத்தினுடைய சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு அம்சங்களில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். வறுமையை வெறும் மந்திரத்தால் ஒழித்துவிட முடியாது. எனவே இப் புள்ளிவிபரத்தின் நம்பகத்தன்மை குறித்துச் சந்தேகம் எழுகின்றது. (இதைப்பற்றி இக் கட்டுரையில் ஆராயப் பட்டுள்ளது).

2006/2007ம் ஆண்டுப் புள்ளிவிபரங்களின் படி, வறுமையின் நிலை பெருந்தோட்டப் பகுதியில் 33.3 சதவீதமாக இருந்த போது அதற்கு காரணம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வருமானம் அல்ல வேறுகாரணங்கள் இருப்பதாக நியாயப்படுத்தினார்கள். குறிப்பாக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் குடிப்பழக்கம் இருப்பதாக பிரசாரப்படுத்தினர். 2010ம் ஆண்டு மே மாதம் இலங்கைத் துரைமார் சங்கம் (Planters Association of Ceylon) நடத்திய ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் தோட்டப் பகுதியில் 60 சதவீதத்திற்கு மேல் குடிப் பழக்கம் உள்ளதாகக் கூறினார்கள். அத்துடன் அங்கு வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை ஒன்றிலும் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது

“வறுமை என்ற பொருத்தமான பதம், எப்பொழுதும் ஒருவருடைய வருமானத்துடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையதில்லை என நான் நம்புகின்றேன். எப்பொழுதும் 30,000 ரூபாவுக்கும் மேல் வருமானத்தைப் பெற்றும், நீர் வருமானத்தைப் பொறுப்பற்ற முறையில் செலவிடுவீரானால், நீர் தொடர்ந்தும் வறுமையில் வாழ இயலும்.”

(I believe that “poverty” is a relevant term which is not directly linked always to the income of a person. You could always receive an income in excess of even Rs 30,000/- per month and still live in poverty if you spend it in an irresponsible manner).

தினமும் ஒரு தொழிலாளி வேலை செய்தலும், மேற்படி கூற்றின்படி, 30000 ரூபா வருமானத்தினைப் பெறமுடியாது. அதைவிட, இதனை ஒட்டுமொத்த சமூதாயத்திற்கும் பொதுமைப்படுத்திப் பேசுவதில் நியாயமென்ன இருக்கின்றது?.

குடிப் பழக்கம் மலையகத்தில் இருக்கின்றது தான். ஆனால் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் மிகமோசமான குடிப் பழக்கம் உள்ளதெனக் கூறமுடியாது. குடிப் பழக்கத்தின் மூலம் ஏற்படுகின்ற நோய்களில் மிகப் பிரதானமானது சிரோசிஸ் (cirrhosis)

எனும் நோய் ஆகும். அந் நோயினாற் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை கொழும்பு, காலி, மாத்தறை போன்ற பகுதிகளிலேயே அதிகமாக உள்ளது. அங்கு உள்ள வைத்தியசாலைகளில் அந் நோய்க்கென்று தனிப் பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன.

பெருந்தோட்ட மக்கள் அதிகமாக வாழக்கூடிய நுவரெலியா, பதுளை போன்ற பகுதிகளில் அந் நோயாற் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது. எனவே முதலாளிகள் தரப்பில் முன்வைக்கப் படுகின்ற வாதங்களில் விஞ்ஞானபூர்வமான விளக்கங்கள் இல்லாமல் ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொருவிதமான விளக்கங்களைக் கொடுத்து வருகின்றார்கள். கடந்த 15 வருடங்களில் 500 வீதம் சம்பளம் அதிகரிக்கப் பட்டுள்ளதாகக் கூறிப் பெருமைப்படுவது சிறுபிள்ளைத்தனமானது. இக் காலகட்டத்தில் பணவீக்கம் எத்தனை மடங்கு ஏற்பட்டுள்ளது, நாணயத்தின் பெறுமதி எத்தனை மடங்கு குறைந்துள்ளது, பொருட்களின் விலை எவ்வளவு அதிகரித்துள்ளது என்பனவற்றுடன் ஒப்பிடுகையில், சம்பளம் இன்றுவரை போதாது என்பதுதான் தொழிலாளர்களின் வரலாற்றில் நாம் பெற்ற அனுபவம்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் அக்கறை

அரசாங்கத்தின் புள்ளி விபரங்களும் நம்பகத்தன்மையும்

இலங்கைப் புள்ளிவிபரத் திணைக்களம் வெளியிட்டுள்ள 2009/2010ம் ஆண்டுக்கான அரசாங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ புள்ளிவிபரங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன.

இலங்கையில் வறுமை நிலை 15 சதவீதத்தில் இருந்து 9 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. மேலும் இந் நிலை பெருந்தோட்டப் பகுதியில் 33.3 சதவீதத்தில் இருந்து 11.4 சதவீதமாகக் குறைந்துள்ளது. குறிப்பாக நுவரெலியா மாவட்டத்தில் வறுமை, 33.8 சதவீதத்தில் இருந்து 7.6 சதவீதமாக, 77.6 சதவீதத்தால் குறைந்துள்ளது.

இப் புள்ளிவிபரங்கள் மக்களின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்க வில்லை. மாறாக மக்கள் மீது அரசாங்கத்திற்கு உள்ள பொறுப்பற்ற தன்மைகளையே பிரதிபலிக்கின்றது. குறிப்பாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள அடக்குமுறையின் ஒரு வடிவமாகவே இதனைக் கொள்ளமுடியும். மந்தபோஷணை, நிறை குறைந்த குழந்தைப் பிரசவம், எழுத்தறிவின்மை விகிதம், இரத்தச்

சோகை, சுகாதார வசதியின்மை, சுத்தமான குடிநீர் வசதியின்மை, வீட்டு வசதிகள் இன்மை, இறப்பு விகிதம், வேலையற்ற இளைஞர்களின் எண்ணிக்கை போன்றவை பெருந்தோட்டப் பகுதியிலேயே இன்றும் அதிகமாக உள்ள நிலையில் எவ்வாறு திடீரென வறுமை குறைய முடியும் என்ற நியாயமான கேள்வி எழுகின்றது.

2006/2007 காலப்பகுதியில் வறுமையின் அடிப்படையில் வளர்ச்சி யடைந்த மாவட்டங்களின் வரிசையில் (வட மாகாணம் தவிர்ந்து), நுவரெலியா மாவட்டம் இறுதி நிலையில் இருந்தது. ஆனால் இன்று அது 8வது இடத்தில் உள்ளதாக கூறப்படுகின்றது. வறுமையினை ஒழிப்பதற்கான குறைந்தபட்ச வேலைத்திட்டங்கள் என்ன செய்யப்பட்டன? வறுமை ஒழிப்பிற்காக தயாரிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திக்கான 10 ஆண்டு தேசிய அபிவிருத்தி திட்டத்திற்கு நிதி ஒதுக்கப்படாது அத் திட்டம் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளது. பெருந்தோட்ட அபிவிருத்திக்காகச் செயற்பட்டு வந்த தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சு இல்லாதொழிக்கப் பட்டுள்ளது. வறுமை ஒழிப்பிற்காகவே தேசிய ரீதியில் அமுல்படுத்தப்படும் திட்டமாகிய “சமுர்தி” திட்டத்தில் பெருந்தோட்ட மக்கள் புறக்கணிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. ஆனால் வறுமை மாத்திரம் குறைந்துள்ளது என்பது வேடிக்கையாக இருக்கின்றது.

பெருந்தோட்ட மக்கள் இன்று தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி, கேபிள் டி.வி. போன்றவற்றை பயன்படுத்திக்கொண்டு வசதியாக இருப்பதாக இதற்கு நியாயம் கூறப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டப் பகுதியில் எல்லோரும் இவ்வாறான வசதியான வாழ்க்கை வாழவில்லை. ஆனால் இலங்கை முழுதும் இவ்வாறான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளமை காலத்தின் கட்டாயமாகி விட்டது. மேலும் பெருந்தோட்டப் பகுதியில் வறுமை குறைந்துள்ளது என்பதினைக் குறிப்பிட்டுள்ள அதே நேரம் வறுமைக்கு அடிப்படையாகிய வருமானம், போசாக்கு, வேலைவாய்ப்பு, கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற நிலைகள் எவ்வாறு உள்ளன என்பதற்கான தெளிவான விளங்கங்கள் இல்லை.

கல்விக்கான அரசாங்கப் பங்களிப்பு

மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கையின்படி மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் தொகை வெறும் 1.9 சதவிகிதமாகும். (2009ம் ஆண்டு 2.1 சதவிகிதம்). மேலும் ஒட்டுமொத்த இலங்கையிலும் பாடசாலை கல்வியில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 18 மாணவர் வீதம் இருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் எத்தனை பாடசாலைகளில் இந் நிலைமையுள்ளது?

சுகாதாரத்திற்கான அரசாங்கப் பங்களிப்பு

சுகாதார நிலைமைகளைப் பொறுத்தவரையில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் வெறும் 1.3 சதவிகிதமான பங்கே (2009ம் ஆண்டு 1.5 சதவிகிதம்) சுகாதாரத்திற்காகச் செலவிடப்படுகின்றது.

ஒட்டுமொத்த இலங்கையிலும் 568 அரசு மருத்துவமனைகளில் 69501 நோயாளிகளுக்கான வசதிகள் (கட்டில்கள்) காணப்படுகின்றன. அதாவது, ஆயிரம் பேருக்கு 3 கட்டில்கள் வீதமே காணப்படுகின்றது. மருத்துவர்களைப் பொறுத்தவரையில் 1000 பேருக்கு ஒரு வைத்தியர் வீதமே இருக்கின்றனர். இது ஒட்டுமொத்த இலங்கையின் நிலையைக் குறிக்கின்றது.

பெருந்தோட்டப் பகுதி மக்கள் தேசிய சுகாதார சேவையில் இருந்து புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இங்கு சுகாதார நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதினைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற காரணிகளில் அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பு மிகக்குறைவாக இருப்பதே நமது நாடு அபிவிருத்தி நிலையில் பின்னடைவாக இருப்பதினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இது இவ்வாறு இருக்கையில் இலவசக் கல்வி, இலவச மருத்துவம் குறித்து பெருமையாக வெளியுலகிற்கு காட்டிக் கொள்வதினை முழுமையான சேவையெனக் கூறமுடியுமா?.

எனவே, அபிவிருத்திக்கான பல்வேறு குறிகாட்டிகளில் எந்த விதமான வளர்ச்சிகளும் இல்லாத நிலையில், வறுமை மாத்திரம் குறைந்துள்ளது என்பதில் எந்தளவுக்கு உண்மையும் நம்பகத் தன்மையும் உள்ளது என்பதில் சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் வெளியிடப்படும் புள்ளிவிபரங்கள் ஓரளவேனும் யதார்த்தத்தை பிரதிபலிப்பவையாக இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

நாட்டின் தலா வருமானமும் ஜனாதிபதியின் உறுதிமொழியும்

2011ம் ஆண்டுக்கான வரவுசெலவு திட்ட அறிக்கையினை பாராளுமன்றத்தில் சமர்பித்து உரையாற்றிய ஜனாதிபதியவர்கள் நாட்டின் தலா வருமானம் வருடத்திற்கு 2375 டொலர்களாக (2010ம் ஆண்டு) காணப்படுவதாகக் கூறி அதனை 2016ம் ஆண்டு 4000 அமெரிக்க டொலர்களாக உயர்த்துவதாக உறுதியளித்துள்ளார். ஆனால் ஒட்டுமொத்த தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகமே நாட்டின் தலா வருமானத்திற்குக் குறைவான வருமானத்தையே பெறுகின்றனர்.

ஒரு நாளைக்கு 5 டொலர்கள் வருமானத்தினைப் பெற்றாலும் 1500 டொலர்கள் வருமானத்தையே பெறமுடிகின்றது. ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஒரு நாள் வருமானம் 5 டொலர்களுக்குக்

குறைவாகவே உள்ளது. எனவே 2016ம் ஆண்டு 4000 டொலர்களாக உயருமானால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேதனம் உட்பட அவர்களின் வருமானத்திற்கான மார்க்கங்கள் குறித்து அரசாங்கத்தின் குறைந்தபட்ச பங்களிப்புகள் என்ன? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இறுதியாக நடந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சம்பள உயர்வுப் பேச்சுவார்த்தையிலும் அரசாங்கத்தின் கண்டுங்காணாத போக்கினையே காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அரசாங்கத் தோட்டங்களில் தொழிலாளர் நிலை

மேலும், அரசாங்கம் தேயிலைச் சிறு உற்பத்தியாளர்களுக்கு வழங்குகின்ற ஊக்குவிப்புகளின் அளவுக்கு அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான பெருந்தோட்டங்களில் வாழுகின்ற தொழிலாளர்களின் நலன்களில் அக்கறை செலுத்துவதில்லை. அரசாங்கத் தோட்டங்களில் வாழுகின்ற தொழிலாளர்கள் பல்வேறு இடர்பாடுகளை அனுபவிக்கின்றனர். தோட்டங்கள் முறையாகப் பராமரிக்கப்படுவதில்லை. மேலும் பல தோட்டங்கள் மூடப்பட்டுவிட்டன. இதனால் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படுகின்றது.

சம்பள உயர்வு குறித்து மலையகத் தொழிற்சங்கங்கள்

இக் கட்டுரையில் முன்பு குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததற்கு இணங்கத் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையே தொழிற்சங்க போராட்டங்களுக்கு மிகப் பெரும் பலமாகக் கடந்த காலங்களில் இருந்திருக்கின்றது. ஆனால் இன்று காணப்படும் தொழிற்சங்கங்களின் பிளவுகளே தொழிலாளர்களின் மிகப்பெரும் பலவீனமாகவும் காணப்படுகின்றது.

கடந்த சம்பள உயர்வுப் பேச்சுவார்த்தை காலங்களில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், ஐக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம், தொழிற்சங்கங்களின் கூட்டுக் கமிட்டி போன்றவை வழமையாக கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் கைசாத்திடும் சங்கங்கள் என்ற வகையில் கூட்டு ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்து பேசிய அதே நேரம் ஒரு அணியாகச் செயற்பட்டு வந்தன.

மறுபுறம் தொழிலாளர் தேசிய சங்கம், மலையக மக்கள் முன்னணி, ஐனநாயக மக்கள் முன்னணி, தொழிலாளர் விடுதலை முன்னணி, ஐக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் போன்ற பிற சங்கங்கள் பல இணைந்து கூட்டு ஒப்பந்தத்தை விமர்சித்த அதே நேரம், சில கவனயீர்ப்புப் போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்து வந்தன. மக்கள் விடுதலை முன்னணியும் பெருந் தோட்டப்பகுதியில் தேசிய ரீதியில் செயற்பட்டு வருகின்ற சில சிறு தொழிற்சங்கங்களும் சம்பள உயர்வு குறித்த பல கோரிக்கைகளை முன்வைத்திருந்தன. மேலும், கடந்த காலங்களில் கூட்டு ஒப்பந்தம் குறித்துப் பல்வேறு விமர்சனங்களை

ஊடகங்கள் மூலம் முன்வைத்துத் தொழிற்சங்கங்களிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்த முயன்றவர், தற்போது நுவரெலியா மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான பின்பு மௌனமாகியதன் மர்மம் புரியவில்லை.

ஒட்டு மொத்தத்தில், தொழிற்சங்கங்களிடையே பல வேறுபட்ட கருத்துக்கள் காணப்பட்டனவே தவிர தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு எழுச்சி காணப்பட்டதினை அவதானிக்க முடியவில்லை. மறுபுறம் தொழிற் சங்கங்களிடையேயான முரண்பாடுகள் மேலும் அதிகரித்துச் செல்கின்றன. ஆனாலும் தொழிற்சங்கங்களின் நேர்மையற்ற தன்மைக்குப் பின்வருவனவற்றை உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

* பொதுவாகவே மிகமோசமான சமூக விரோதச் செயல்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பதில் மலையகத்தில் இருக்கின்ற பெரும்பாலான கட்சிகளிடையே ஒற்றுமை இருக்கின்ற அதே நேரம் மக்கள் நலன் சார்ந்த பொது விடயங்களில் அவர்களிடையே பிளவுகள் காணப்படுவது ஏன்?

* கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடுகின்ற சங்கங்கள் ஏனைய தொழிற்சங்கங்களுடன் ஐக்கியத்தினைப் பேணத் தயங்குவது ஏன்? குறிப்பாகச், சம்பள விடயத்தில் முரண்பாடுகள் தொடர்வது ஏன்?

* கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடாத தொழிற்சங்கங்கள் தொடர்ந்து கூட்டு ஒப்பந்தம் குறித்த விமர்சனங்களையே முன் வைக்கின்றனரே தவிரச் சம்பள உயர்விற்கான ஆக்கபூர்வமான திட்டங்களை முன்வைத்திருக்கிறார்களா? அதற்கான மாற்று வழிதான் என்ன?

* இலங்கையில் உள்ள ஒட்டுமொத்தத் தொழிலாளர் வர்க்கத் திற்கே பாதிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய தனியாந்துறை தொழிலாளர்களின் ஓய்வூதிய திட்டம் குறித்து பல்வேறு விமர்சனங்களும் போராட்டங்களும் எழுச்சிபெற்றிருந்தன. ஆனால் இந்த ஓய்வூதிய திட்டத்தின் மூலம் பாதிக்கப்படும் தொழிலாளர்களில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக இருக்கையில் அது குறித்து மலையக அரசியல் கட்சிகளிடையே, பெருந்தோட்ட தொழிற் சங்கங்களிடையே காத்திரமான எதிர்ப்புகள் காணப்படவில்லை. பலர் அதனை ஆதரித்தும் பேசுகின்றனர். இந்த உதாரணமே அரசாங்கத்தினை எதிர்ப்பதற்கு மலையக அரசியல் கட்சிகள் தயாரில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

* அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளிப்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் எல்லாத் திட்டங்களையும் ஆதரித்துக்கொண்டிருக்கும் மலையக

அரசியல் கட்சிகளால் எப்படித் தோட்ட கம்பனிகளை மாத்திரம் எதிர்ப்பதன் மூலம் ஆக்க பூர்வமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியும்?

சில அரசியல்வாதிகள் கட்சி தாவல்களுக்கு ஏற்ப சந்தர்பவாத அறிக்கை விடுகின்ற தன்மை சிறுபிள்ளை தனமாகவும் கீழ்த்தரமாகவும் இருக்கின்றது. கூட்டு ஒப்பந்தம் சார்ந்த அணியில் இருக்கும் போது ஒருவகையான அறிக்கையையும், அதனை விட்டு வெளியில் வந்தவுடன் அதற்குச் சம்பந்தமே இல்லாதவகையில் முரண்பட்ட அறிக்கையினையும் விடுகின்றனர். உதாரணமாகப் பல வருடங்களாகக் கூட்டு ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரான கடுமையான விமர்சனங்களை முன் வைத்த ஒரு அரசியல்வாதி தற்போது கட்சிமாறியபின் “கூட்டு ஒப்பந்தம் ஒன்றும் 20:20 கிரிகெட் போட்டி இல்லை” என்று கூட்டு ஒப்பந்தத்திற்கு ஆதரவாக அறிக்கை விட்டிருந்தது நகைச்சுவையாக இருந்தது.

கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் நடைமுறைப்படுத்தல்

கூட்டு ஒப்பந்தம் கைசாத்திடப்பட்டுவிட்ட நிலையில் 2013ம் ஆண்டு எப்பிரல் மாதம் வரையிலும் இந்த ஒப்பந்தம் அமுலில் இருக்கும். எனவே இக் காலங்களில் குறைந்த பட்ச நடைமுறையில் உள்ள கூட்டு ஒப்பந்தத்தினை முழுமையாக அமுல்படுத்துவதற்காக அழுத்தங்களைக் கொடுக்கவேண்டியதும் தொழிற்சங்கங்களின் பொறுப்பாகும். பல தோட்ட நிர்வாகங்கள் கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கங்களை மீறுகின்றனர். எனவே இது குறித்த தெளிவினை ஏற்படுத்துவது அத்தியவசியமாகும்.

இந்த கூட்டு ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் உள்ள காலங்களில் அந்த ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுல் நடத்தப்படுகின்றதா என்பதினைக் கண்காணிப்பது மிகமுக்கியத் தேவையாகும். மேலும் 2003ம் ஆண்டு கூட்டு ஒப்பந்தத்திற்கு பின்பு சம்பளம் தவிர்ந்த ஏனை சில உரிமைகள் சலுகைகள் குறித்த ஒப்பந்தம் புதுப்பிக்கப்படவில்லை. இது குறித்துக் கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடுகின்ற தொழிற்சங்களிடையே கண்டுகொள்ளாத தன்மை காணப்படுவது ஏன் என்பது புரியவில்லை. எனவே இவ் ஒப்பந்தத்தினையும் புதுப்பிக்கவேண்டிய தேவையுள்ளது.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உட்பட இலங்கையில் வாழும் பல்வேறு தனியார் துறை ஊழியர்கள் நியாயமான வேதனத்தினை பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக அரசாங்கமும் மக்கள் நலன் சார்ந்த கொள்கை மற்றும் கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும்

நவகொலனியத்தின் கீழ்த் தேசியமும்
தேசமாதலும்

பல்லினத் தேசியம்

- இமயவரம்பன் -

தேசம் என்ற கருத்தாக்கம் முதலாளியத்தை ஒட்டி விருத்தியான அதே வேளை, நவீன முதலாளிய அரசின் விருத்தி, பலவாறான நடை முறைகளினூடு, பல்வேறு இனக்குழுமத் தேசிய அடையாளங்கள் நசுக்கப்பட வகை செய்தது.

கோணிஷ், வெல்ஷ், ஸ்கொட்டிஷ் இனக்குழும/தேசிய அடையாளங்களின் வீழ்ச்சிகளின் துணையுடனேயே பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளம் எழுச்சி பெற்றது. ஐரிஷ் மக்களது கேலிக் மொழியின் இடத்தை ஆங்கிலம் வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்துக்கொண்ட பின்பும், ஐரிஷ் மக்கள் பிரித்தானியத் தேசிய அடையாளத்துக்குள் கரைவதைத் தவிர்த்துள்ளனர். பிரித்தானியரது கொடுமான ஒடுக்கு முறையினதும் சுரண்டலினதும் காரணமான வெறுப்பிற்கும் அப்பால், மத வேறுபாடும், (கடலாற் பிரிக்கப்பட்டிருந்த வகையில்) புவியியலும் தத்தமக்குரிய பங்கை அதற்கு வழங்கின.

நகர் சார்ந்த ஒரு சிறுபான்மையினர் மட்டுமே சரளமாகப் பேசிய ஒரு மொழியான, 'அதிகாரபூர்வமான பிரெஞ்சு' தவிர்ந்து, பிரான்சில் பேசப்பட்ட அனைத்து மொழிகளையும் அழுக்குவது நெப்போலியனின் கீழ் வடிவமைக்கப்பட்ட பிரெஞ்சுத் தேசியத்துக்குத் தேவையாயிற்று. இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்குவதில் ஸ்பானிய அரசு அவ்வளவு வெற்றிபெறவில்லை. எனவே கற்றலன், பாஸ்க் என்பன உட்பட்ட மொழிகள் சில இன்று அரை-அரசகரும மொழித் தகைமையுடனும் வேறு சில தேசிய மொழிகளாக வரன்முறையாக ஏற்கப் பட்டுமுள்ளன. மறுபுறம், போர்த்துக்கல் மிரான்டிய (மிரான்டிஸ்) மொழியை மட்டுமே பிராந்திய மொழியாக ஏற்கிறது. இத்தாலியில்

ற்றஸ்கனியில் ஆதிக்கஞ் செலுத்திய மொழியாக (அல்லது பிரதேச மொழியாக) இருந்துவந்த 'இத்தாலிய' மொழியே 1861ல் இத்தாலி ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட பின்பு அதன் பிரதான மொழியாகியது. எனினும் பிரதேச மொழிகள்/கிளைமொழிகள் இன்னமும் தொடருகின்றன. 2007ல் இத்தாலிய மொழி நாட்டின் அரசகரும மொழியாக்கப்பட்ட போது, பாராளுமன்றத்திற் கணிசமான எதிர்ப்பு இருந்தது. ஆனால், ஜேர்மன் மொழி இத்தாலிய மொழியினும் வெற்றிகரமாக ஜேர்மனியிலும் வெளியிலும் தராதரமான மொழியாக ஒருமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ரஷ்யாவில், ரஷ்ய சமஷ்டி அரசின் அரசகரும மொழியாக ரஷ்ய மொழி உள்ள போதும், 1917ம் ஆண்டின் பொல்ஷெவிக் புரட்சிக்குப் பின்பு தொட்டு இருபதுக்கு மேற்பட்ட பிராந்திய மொழிகள் இன்னமும் இணை-அரசகரும மொழித் தகைமையைக் கொண்டுள்ளன.

மேற்கண்டவாறு, பல ஐரோப்பிய நாடுகளில், தேச அரசின் தோற்றமும் முதலாளியத்தின் விருத்தியும் சேர்ந்து, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒரு ஆதிக்க மொழியினது அல்லது பொது மொழியினது தோற்றத்திற்கு வழி செய்துள்ளன. சிறுபான்மை மொழிகளும் கணிசமான அளவிற்கு இனக்குழும அடையாளங்களும் ஓரங்கட்டப் பட்டதில் முதலாளியப் பொருளியற் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கம் தீர்மானமான பங்கு வகித்துள்ளபோதும், இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்குவதில் அரசு ஒரு கருவியாக இயங்கியுள்ளது. அரசு ஒருக்குமுறையினதும் பின்தங்கிய முதலாளிய வளர்ச்சியினதும் பின்னணியில், ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில், இனக்குழும, மொழி அடையாளங்கள் தேசிய அடையாளங்களாகவும் பிரிவினைவாத இயக்கங்களாகவும் உருப்பெற்றுள்ளன.

மொழியைக் கிளைமொழியினின்று வேறுபடுத்துவது எது என மொழியியலாளர்கள் இன்றளவும் விவாதிக்கின்றனர். எனினும் எழுத்தறிவின் உயர்வும் பொதுவான கல்விமுறையும் தொழில் விருத்தியும் பொருளியற் செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கமும் சனங்களின் இடப்பெயர்வாற்றலும் கிளைமொழிகளையும் பிரதேச மொழிகளையும் பலவீனப்படுத்தியோ ஓரங்கட்டியோ உள்ளன. இவ்வாறு, விருத்திபெற்ற முதலாளிய நாடுகளில் ஒரு பொது மொழியின் தோற்றத்துக்கு முதலாளியம் உதவியுள்ளது. பன்மொழி அடையாளமுள்ள, விருத்தி பெற்ற முதலாளிய நாடுகள் இன்னமும் உள்ளபோதிலும், மூன்றாமுலக நிலைமைகள் மேற்கண்டவற்றினின்றும் வேறுபட்டுள்ளன.

தென்னாசியாவில் —தனது உச்ச நிலையில் இந்தியத் துணைக் கண்டம் பரவலும் அதற்கப்பாலும் பவுத்தத்தைப் பரப்பும் கருவியாக இயங்கியதான— மௌரியப் பேரரசும் —சகிப்புப் பண்பற்ற விஸ்தரிப்பு வாதிகள் முதலாக சகிப்புமிக்க அக்பர் போன்ற ஆட்சியாளர்களைக்

கொண்ட— முகலாயப் பேரரசும் (இடையிடையே ஆக்ரோஷமான மதப்பரப்பலில் ஈடுபட்ட போதும்) இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை நசுக்கவில்லை. அதிவலிய தென்னிந்தியப் பேரரசாளன சோழப் பேரரசும் —கைப்பற்றிய நாடுகளில் நடத்திய கண்முடித்தனமான கொள்ளையடிப்பின நடுவிலும்— இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களை அழிக்க முற்படவில்லை. எனினும், மதமாற்றமும் பண்பாட்டு மேலாதிக்கமும் அந்நிய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட சமூகங்களின் மீது நீடித்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. சீனப் பேரரசுகள் உட்பட்ட கிழக்காசியப் பேரரசுகளைப் பற்றியும் மேற்கண்டவாறே கூற இயலும். அழிவுத் தன்மை மிகக் கொண்ட தொடக்கக்கால மொங்கோலியப் பேரரசும் உள்ளூர் அடையாளங்களை அழித்துவிடவில்லை.

நிலவுடைமைப் பேரரசொன்று இன ஒழிப்பில் இறங்காதிருந்தால், அதன் காரணம், ஆட்சியாளரின் கருணையல்ல. மாறாக, அச் செயல் தேவையற்றதும் பேரரசின் நவன்கட்கு ஒவ்வாததும் என்பதேயாகும். அமெரிக்கக் கண்டங்களிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் ஐரோப்பியக் கொலனியம் தனது பிரதேச விஸ்தரிப்புக்காக இனப் படுகொலையில் இறங்கியது. ஆபிரிக்கா, மூலப்பொருள் வளங்கட்கு மட்டுமன்றி — ஒப்பந்தக் கூலியாட்களின் தோற்றுவாயாக ஆசியாவின் சில பகுதிகள் அமைந்தவாறு— அடிமைகள் என்ற வகைக்குரிய கூலி உழைப்பிற்கும் மாபெரும் தோற்றுவாயாக மாறியது. இனக்குழும, மொழி அடையாளங்களின் மீதான ஐரோப்பியக் கொலனியத் தாக்கத்தின் தன்மை பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வேறுபட்டதுடன் வரலாற்றுக் காலத்துடனும் வேறுபட்டது. முதலாளியப் பொருளாதார வளர்ச்சியும் கொலனியக் கைப்பற்றலும் இணைந்து செயற்பட்டதால், அத் தாக்கம் அதற்கு முந்திய பேரரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்களினதும் பிரதேச விஸ்தரிப்புக்களினதும் தாக்கங் களினும் பெரிதாயிருந்தது.

ஒரு சமூகம் முழுவதுமோ அதன் ஒரு பகுதியோ முற்கூறியவாறு கொலனிய வல்லரசின் பொருளாதாரச் செயற்பாட்டினுள் உள்வாங்கப்படும் போது, அது கொலனிய வல்லரசின் பண்பாட்டு மேலாதிக்கத்துக்கும் உட்படுகிறது. அத்துடன், சமூகத்தின் வெவ்வேறு பிரிவினரின் பண்பாட்டு அடையாளங்களில் ஏற்படும் பெரும் மாற்றங்களுடன் புதிதாக ஏற்கப்பட்ட மத, மொழி, பண்பாட்டு அடையாளங்களின் அடிப்படையில் தனித்துவமான இனக்குழுமங்களும் தோன்றுகின்றன. நேரடியான கொலனியத் தொடர்பற்றிருந்த சமூகங்கள் ஒப்பிடுகையில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு, விளிம்பு நிலையியில் வைக்கப் பட்டிருந்த போதிலும், கொலனியம் நவகொலனியமாகியபோது தீவிரமடைந்த அச் சமூகங்களின் பொருளாதாரச் சுரண்டல், ஏகபோக மூலதனம் பூகோளமயமானதை அடுத்துப், புதிய உச்சங்களை எட்டியுள்ளது.

முன்றாம் உலகின் பெரும் பகுதியில், கொலனியக் கைப்பற்றலுக் கெதிரான தொடக்கநிலை எதிர்ப்பு முறியடிக்கப்பட்ட பின்பு, குறிப்பாக முதலாளிய விஸ்தரிப்புச் சூழலில், கொலனியக் குறுக்கீடு, வழக்கில் இருந்த நிலவுடைமைச் சமூக ஒழுங்கையும் நிலவுடைமைக்கு முந்திய சமூக ஒழுங்கையும் சகித்துக்கொள்ளக் கூடியதாக மாறியது. கொலனிய நலன்கட்குக் கேடில்லாத அளவில், பழைய சமூக அதிகார அடுக்கைப் பேணுவது கொலனியத்துக்கு வசதியாயிருந்தது. அதன் பயனாக, மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளியத்தின் கீழ் நடந்தது போல இனக்குழுமங்களும் உள்நாட்டுச் சமூகங்களும் சங்கமமாவது இயலாமற் போயிற்று. அதனாற், சிறிய பிராந்தியங்களும் நாடுகளுங் கூடப், பெருந்தொகையான தனித்துவமான இனக்குழுமங்களையும் மத, சாதிக் குழுக்கள் உட்பட்ட சமூகங்களையும் கொண்டுள்ளன.

தனித்துவமான ஒவ்வொரு இனக்குழுமத்தையும் ஒரு தேசமாகவோ தேசிய இனமாகவோ கருதி, அதன் அடிப்படையில், சுரண்டலுக்கும் ஓடுக்குதலுக்கும் தீர்வாகப் பிரிவினையைப் பரிந்துரைக்கும் போக்குச் சிலரிடையே உள்ளது. தேசம் என்ற கருத்தாக்கத்தையும் அதன் வரலாற்று விருத்தியையும் பற்றிய அறிவின் போதாமையையே அது குறிக்கிறது. பேணக்கூடிய பொருளாதாரத்தையும் அரசு என்பதன் இயல்பையும் பற்றிய கேள்விகளை இவ்வாறான ஆலோசனைகள் கருத்திற் கொண்டிருப்பது அரிது. தனது அரசியல் இருப்பின் பாங்கைத் தீர்மானிக்க ஒரு இனக்குழுமத்துக்குள்ள உரிமையை ஏற்கும் அதே வேளை, சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை வெறுமனே பிரிந்துபோவதற் கான உரிமை எனக் குறுக்கிவிட இயலாது.

மாக்ஸிய நோக்கில், சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பொதுவான தேவையைக் கொண்ட தேசங்களையும் தேசிய இனங்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதற்கான பயன்வலிவுள்ள ஒரு வழிமுறையாகும். இன்றைய சூழலில், அப் பொதுத் தேவை, ஏகாதிபத்திய, மேலாதிக்கச் சுரண்டலையும் ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்து நிற்பதாகும். எனவே சுயநிர்ணய உரிமை என்பதை அதன் மெய்யான உட்பொருளில் நோக்கித், தனித்தனியே அரசுகளாக அமைவதற்கு வாய்ப்பற்ற தேசிய இனங்களுக்கும் தேசிய சிறுபான்மை யினருக்கும் பிற சமூக-இனக்குழுமப் பிரிவினருக்கும் பிரயோகிப்பது முக்கியமானது.

மற்றொரு அந்தத்தில், தொடர்ச்சியான பிரதேசமொன்றை மறுப்பதன் மூலமும் சனத்தொகையின் பல்வேறு பிரிவினரை வலிந்து தன்வசமாக்கியும் பண்பாட்டு, மொழி, மத உரிமைகளை மறுத்தும், பிற தேசிய, இனக்குழும அடையாளங்கள் அனைத்தையும் நசுக்க முற்படும் ஆதிக்கத்திலுள்ள அல்லது பெரும்பான்மை இனத்தின் பேரினவாதம் உள்ளது. இத்தகைய ஓடுக்குமுறை மக்களைப் பிளவு

படுத்தும் அதே வேளை சுரண்டும் வர்க்கங்களினதும் அவற்றின் ஏகாதிபத்திய எசமானர்களதும் கைகளை வலுப்படுத்துகிறது.

ஒவ்வொன்றும் தன் தனித்துவத்தைப் பேணும் வெவ்வேறு இனக்குழுமங்கள் ஒரே பிரதேசத்தைப் பகிரும் நிலைமைகள் பல நாடுகளின் தொல்குடிப் பிரதேசங்களில் உள்ளன. பொருளியற் செயற்பாடுகளின் அளவும் இனக்குழுமங்களிடையிலான ஊடாட்டத்தின் தன்மையும் இதுவரையும் அடையாளங்களின் ஒன்றிணைவையோ எந்த அடையாளத்தினதும் நீக்கத்தையோ அவசியமாக்கவில்லை. அதே வேளை, வணிகமும் நகரமயமாக்கமும், இனத்துவ-மொழி அடையாள அடிப்படையிலான புவியியல் எல்லைகளைக் கலங்கலாக்கியுள்ளதன் ஒரு பிரதேசத்தில் பல்வேறு இனக்குழுமங்கள் கூடி வாழ்வதையும் பன்மொழிச் செயற்பாட்டையும் இயலுமாக்கியுள்ளன.

பன்மொழிச் செயற்பாடென்பது பல்லினக்குழுமச் சமூகமொன்றின் உறுப்பினர் ஒவ்வொருவரும் பன்மொழிப் பலமையுடையோராயிருப்பர் என்பதல்ல. மாறாகச், சனத்தெகையின் பெரும் பகுதியினர் தமது பல்வேறு சமூகச் செயற்பாடுகட்கு வெவ்வேறு மொழிகளைப் பயன்படுத்துவோராயிருப்பர் என்பதையே அது குறிக்கிறது. இத்தாலியர் பலரும் அமெரிக்கக் கறுப்பினத்தவர் பலரும் 'தராதரமான மொழியை' அலுவலகத் தேவைகட்கும் பிற சமூகத்தினருடன் உறவாடுவதற்கும் பயன்படுத்துகிற அதே வேளை, தமது சமூகத்தினருடன் உரையாடும் போது, —பெரும்பாலும் பிற சமூகத்தினருக்கு விளங்காத— தமது கிளைமொழிக்கு மீளுகின்றனர். நவீனமாதலும் இடப்பெயர்வும் கிளைமொழிகளின் பங்கைக் குறைத்துள்ள போதிலும், கவனத்திற் குரியது ஏதெனின், முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளிலும், மொழி அடையாளங்கள் தாக்குப்பிடித்துள்ளன என்பது தான்.

முன்னேறிய முதலாளிய நாடுகளில் உள்நாட்டு மொழியொன்றோ கிளைமொழியொன்றோ பொதுமொழியாகியுள்ளதெனில், மூன்றாமுலக நாடுகள் பலவற்றில், இந்தியாவின் பல மாநிலங்களிற் காணக்கூடியன போன்ற வலுவான மொழிவழித் தேசிய உணர்வுகளையும் மீறி, முன்னாட் கொலனிய எசமானர்களின் மொழியே பொதுமொழி என்ற பங்கை வகித்துவருகிறது. கொலனியாட்சிக் காலத்திலும் அதையடுத்த குறுகிய காலப்பகுதியிலும், கொலனிய எசமானர்களின் மொழியின் ஆதிக்கத்திற்கான காரணம், அரசு அலுவல்களிலும் உள்நாட்டு மேட்டுக்குடிகளின் பொருளாதார, அரசியற் செயற்பாடுகளிலும் கல்வியிலும் நவீன தொழிற் துறைகளிலும் அச்சு ஊடகத்திலும் அந்த மொழியே முன்னிலை வகுத்தமையாகும். கொலனித்துவம் நவ கொலனித்துவத்துக்கு வழிவிட்ட போது, முன்னாள் பிரித்தானியக் கொலனிகளில் ஆங்கிலம் தனது இடத்தை உறுதிப்படுத்திவிட்டது.

பூகோளமயமாக்கப்பட்ட ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ், ஆங்கிலத்தின் அமெரிக்க வடிவம் முன்னாட் கொலனிகளிலிருந்து பிற ஐரோப்பிய மொழிகளைப் படிப்படியாக ஒதுக்கிவருகின்றதற்கும் மேலாக, மூன்றாமூலகில் நேரடிக் கொலனியாட்சிக்கு உட்படாத பகுதிகளிலும் முக்கியத்துவம் பெற்று வருகிறது.

இவ்வாறு, மூன்றாமூலக நாடுகள் பலவற்றில் வணிகச் செயற்பாடுகளிலும் அரசுகட்கிடையிலான அலுவல்களிலும் அரசுக்கு உட்பட்ட அலுவல்களிலும் ஆங்கிலமே ஆதிக்க மொழியாக இருப்பது பற்றி மேட்டுக்குடி வர்க்கங்கள் நிறைவுடன் இருக்கும் ஒரு நிலையை நாம் வந்தடைந்துள்ளோம். அத்துடன், தென்னாசியாவினதும் தென்கிழக்காசியாவினதும் மேட்டுக்குடி வர்க்கங்கள் வெளிப்படுத்தும் வலுவான தேசியவாத உணர்வுகள் ஒருபுறமிருக்கப், பெருவாரியாக, அரசுகளின் அலுவல்களில் நிசமான 'பொது மொழியாக' இருப்பது தேசிய மொழிகளில் எதுவுமல்ல. எனவே, மொழிப் பிரச்சனை என்பது, அந்நிய மொழிகள் தேவையற்றவை என்றோ விரும்பத்தகாதவை என்றோ இல்லாது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலுக்கான அழுத்தம் என்ற வகையில், நவகொலனியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தில் முக்கியமாகிறது. எனினும், மூன்றாமூலகின் பல்லினச் சமுதாயங்களில் மொழிப் பிரச்சனை முன்வைக்கப்பட்டு வந்துள்ள விதமானது, மொழிகள் தம்மிடையே மேலாதிக்கத்திற்காகக் கடும் போட்டியிடும் அதேவேளை, ஆங்கிலத்தினதோ நவகொலனிய எசமானர்களது வேறெந்த மொழியினதோ ஆதிக்கத்தைக் கேள்வியின்றிப் பணிவுடன் ஏற்கும் போக்கிற்கு வழிவகுத்துள்ளது.

எனவே, நவகொலனிய ஆதிக்கத்தினதும் சுரண்டலினதும் அதற் கெதிரான விடுதலைப் போராட்டத்தினதும் பின்னணியில் மூன்றாமூலகின் தேசியப் பிரச்சனையைக் கையாளும் போது, நவகொலனியச் சக்திகளதும் நிலடைமை-முதலாளிய மேட்டுக்குடிச் சக்திகளதும் கூட்டணி ஒன்றின் ஒடுக்குமுறைக்குட்பட்ட நாடுகளதும் பிரதேசங் களதும் புறநிலை யதார்த்தத்தின் அடிப்படையில் தேசிய அடையாளத்தை மீளாயவும், தேவையானபோது, மீள வரையறுக்கவும் வேண்டியுள்ளது.

தேசம் என்பது தனியான ஒரு இனத்தையோ இனக்குழுமத்தையோ கொண்டது என வரையறுத்து அதிலிருந்து தொடங்கி அந்தத் தேசத்திற்குப் பிரிவினையையோ பிரிந்துபோகும் உரிமையையோ கோருகிற ஆபத்தான ஒரு போக்கு உள்ளது. இந்த அணுகுமுறையின் தர்க்கரீதியான அந்தம் எதுவெனின் மூன்றாமூலக நாடுகளிற் பெரும்பாலானவற்றைப் பல தேச அரசுகளாகக் கூறுபோடுமாறு — சிலவற்றை நூற்றுக்கணக்கான துண்டங்களாக்குமாறு — கோருவதாகும்.

இவ்வாறான கூறாக்கல் நிச்சயமாக ஒடுக்கப்பட்ட வெகுசனங்களின் நன்மைக்கானதல்ல.

எனவே, முதலாளிய விருத்தி குறைபாடான சமூகங்களில், தமக்குப் பொதுவான ஒரு தொடர்ச்சியான பிரதேசத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன் இனக்குழும வேறுபாடுக்கிடையிலும் தம்மை ஒரு சமூகமாக உணர்வதற்கும் மேலாகத், பூகோளமயமாக்கப்பட்ட மூலதனத்தினின்றும் 'பெருந் தேச' ஒடுக்குமுறையினின்றும் தம்மைப் பாதுகாக்கும் தேவையைக் கொண்ட மக்களின் பொதுவான நலன்களின் பின்னணியில், தேசங்களையும் தேசிய இனங்களையும் அடையாளங் காண முயல்வது அவசியமாகிறது. மொழி என்பது பிளவுபடுத்தும் சக்சியாக இருக்க வேண்டியதில்லை. இனக்குழுமங்கள் கூடி வாழ்ந்து சில மொழிகளைப் பகிருகிற போது, அப் பொதுமை, பொதுவான ஒரு மொழியின் இடத்தில், பொதுவான அல்லது பகிர்ப்படுகிற மொழிகள் என்ற அடிப்படையில் ஒரு தேசத்தையோ தேசிய இனத்தையோ வரையறுக்கப் பயன்படலாம்.

உழைப்பாளரின் இடப்பெயர்வாலும் போர், தேசிய ஒடுக்குமுறை, இயற்கை அனர்த்தங்கள், பொருளாதார நெருக்கடிகள் என்பன உட்பட்ட காரணங்களால் நிகழும் கட்டாயமான குடிப்பெயர்வுகளாலும், பல்லினச் சமுதாயங்கள் என்பன முன்னெப்போதையும் விடப் பெரிய யதார்த்தமாகியுள்ளன. எவ்வாறாயினும், இன்றைய ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கச் சூழலில், பல்லினச் சமுதாயங்கள் தம்மைப் பல்லினத் தேசங்களாகவோ தேசிய இனங்களாகவோ பேணிக்காக்குமாறு ஊக்குவிப்பது முக்கியமானதாகும்.

இனக்குழும அடையாளத்தின் அடிப்படையில் பல்லினச் சமுதாயங்களைப் பிளக்கும் முயற்சிக்கெதிராகவும் அதே வேளை, தேசிய ஒற்றுமை என்கிற பேரில் எந்த இனக்குழுமத்தினதும் அடையாளத்திற்கான உரிமையை மறுப்பதற்கெதிராகவும் விழிப்புடன் இருப்பது அவசியமாகும்.

என்னத்தச் சொல்ல...

-- அழ. பகீரதன் --

விசுக்கென்று எனக்கு வருகுது கோபம்
பொசுக்கென்று பொத்தி அடிச்சா என்ன
கேற்றுக்க நிக்கினம் கூப்பிடுகினம் பேர்சொல்லி
ஆற்றா அவனெண்டு பாக்க போனா
பேப்பர்த் துண்டோடை எல்லோ நிக்கினம்
காப்பார் கடவுள் எண்டோ சொல்லுகினம்
நாடிவந்தவை காசல்லோ கேட்டு நிக்கினம்

வீழுகின்ற செல்லுக்கஞ்சி ஓடியோடி அலுத்து
ஆளுகின்ற பரப்புக்கு வக்கற்று வந்த சனத்துக்கு
சோறாக்கி கொடுப்பதற்கே காசாக்கும் எண்டால்
கொடுக்காமல் ஏனோ கோபத்தைக் காட்டிற்றீர்“
என்று நீரோ விளங்காமல் கேட்கிறீர் போங்காணும்
சந்தியில முந்தி இருந்த வெற்று வளவில
கெந்திப் பிடிச்ச விளையாடின நிலத்தில
கொங்கிறீற்று போட்டு கோயில் கட்டியாச்சு

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம்)

முன்னால இப்ப வானை முட்டுமாப்போல
கப்பல்ல வந்த சீமந்தை குழைச்சு குழைச்சு
கட்டிடம் கட்டினம் பாக்கல்லையோ நீங்க
தனவந்தர் ஒருத்தர் உவந்தீந்து தேராக்கித்
தந்தவர் அதைக் காக்கவோர் கட்டிடம் எழும்புது
பங்களிப்பு கேட்டல்லோ பேப்பரோடை நிக்கினம்
அந்தரப் படுகிற சனத்துக்கு ஆண்டவன் இல்லையோ
என நான் கேட்க
உங்களுக்கு ஏனிந்த வீறாப்பு பேசாமக் கிடவுங்கோ
என்ர மனிசியல்லோ வாயைப் பொத்துறா!

செத்த சனங்களின் பிணங்களின் மேலேறித்
தேரோட
வீதிமருங்கில் அரோகரா என ஆலிக்க
அருள் பாலிப்பான் பகவான் எனச் சொல்வரெனில்
பேந்தேன் பேசுவான்

(நன்றி: தாயகம், ஏப்ரல் – ஜூன் 2009)

ஸொஃக்ஹெ

(அவரது இறப்பையொட்டி)

டொன் மற்றேரா

நமது துன்னங்களும்
நமது கண்ணீருமே
அவருக்கு ஊட்டமளித்து உயிரோடு வைத்திருந்தன
கொன்றது அவரடகளுடைய சட்டமே

அவரது நினைவிற்குச் சமையேற்றுமாறு
ஒப்பாரிகள் பாடற்க
நினைவாலயங்கள் எழுப்பற்க
அவர் போன்ற ஞானிகட்கு
அவர்களது புகழ்கூறக்
கல்லறைகள் தேவையில்லை

அவர் நேசித்த மண்ணையும்
எதற்காக உயிரீந்தாரோ அந்த நாட்டையும்
அவர் நோக்குமாறு
உயர்ந்த மலையொன்றின் மீது அவரைக் கிடத்துங்கள்

மனிதர் அவருடைய ஆன்மாவின் நெருப்பினை அஞ்சினர்

[றொஃர் மங்றாலிலோ ஸொஃக்ஹெ (Robert Mangaliso Sobukwe, 5.12.1924 – 27.2.1978) தென்னாபிரிக்க நிறுவாத விரோத, எதிர்ப்பரசியற் செயற்பாட்டாளராவார். டொன் மற்றேரா (Donato Francisco Mattera, பிறப்பு 1935) ஒரு தென்னாபிரிக்கக் கவிஞரும் நூலாசிரியருமாவார். தமிழில்: சி. சிவசேகரம்]

**புதிய-ஐனநாயக மாக்கிய-லெனினிசக் கட்சிக்கு நிதி உதவ
விரும்புவோர் பின்வரும் வங்கிக் கணக்கிற்கு வழங்கி உதவலாம்.**

**K. Senthivel அல்லது V. Mahendran, Account Number 1570018335
Commercial Bank, Grandpass Branch, Colombo 14, Sri Lanka**